

Bogoljub

Januar 1937

Vam pomaga, da zadobite zopet ZDRAVJE s pomočjo zdravnih lastnosti bilja.

Ne bodite sami sebi sovražnik!

Bolezni pri MENI in BOLEČINE ob MESEČNEM PERILU (menstruaciji) ublaži Hersan čaj.

Ali Vas ovira DEBELOST?

Bi bili radi VITKI? Tedaj uporabljajte Hersan čaj.

Zakaj trpite bolečine REVMAZMA in PROTINA, ako to ni potrebno. Hersan čaj je sredstvo, ki Vam more olajšati muke.

Hersan čaj pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žili).

Ali res še ne veste, da je Hersan čaj dobro sredstvo pri OBOLJENJU ŽELODCA, JETER in LEDVIC.

Hersan čaj se dobiva SAMO v IZVIRNIH ZAVOJIH v vseh lekarnah.

ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC od:

»RADIOSAN«, ZAGREB,
Dukljanska ulica števil. 1

Reg. št. 19834/73

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Novе vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Franc Derganc
ist.-primarij kirurg, o.š. r. p.
Ordinira: 11.-1.

Dobre in zdrave mladenke iz Julijske Venecije, ki imajo pravi poklic za redovno življenje in so pripravljene iz ljubezni do Boga žrtvovati se v službi bolnikov, siromakov in v vzgoji mladine, kot sestre usmiljenke — ali bi morda čutile poklic za misijone v Južni Ameriki, se lahko obrnejo za natančnejše podatke na naslov: Noviziato delle Suore Carita, Fiume, Salita N. Prandi 15.

Agitirajte za Bogoljuba!

Ali se hočete
svojega **revmatizma, protina** osvoboditi?

Trganje in zbadanje po udih in sklepih, otekli udje, skrivljene roke in noge, trganje, zbadanje in ščipanje po raznih delih telesa, pa tudi slabost oči so čisto posledica revmatizma in bolečin v kosteh, katere je treba odpraviti, ker se sicer bolečine še stopnjujejo.

Nudim Vam zdravilno, mokračno kislino razkrajajoče, izmenno snovi in izločevanje pospešujoče

domače zdravljenje s pijačo ki se na umeten način povsem naravno sestavlja iz nekega blagodejnega zdravilnega vrečka, ki ga je dobrotljiva mati narava darovala bolnim ljudem. Pišite mi takoj in dobili boste iz mojih v vseh državah obstoječih skladišč

povsem zastoj in franko poskušajo zajedno s poučno razpravo. Sami se boste uverili o neškodljivosti tega sredstva in njegovem naglem delovanju.

Poštno
zbralno mesto:

Ernst Pasternack, Berlin S. O.

Michaelkirchplatz 13,
Abt. H 305

Marija v božji naravi

1. Med pastirji.

*Bratje, pojdimo!
In poglejmo to skrivnost:
Bog prihaja k nam —
grenke zemlje sladki gost.*

*To je znamenje:
Dete v jasliah! Ljubek dar,
ki je z njim nocoj
Bog obdáril svojo stvar.*

*Kakšen boren stan!
Ni ga našel sončni soj;
vendar je vzcvetèl
v njem najlepši Cvet nocoj.*

*Srečna, sveta noč!
Ti si s tihimi očmi
prva videla:
Večno Sonce se rodi.*

*Srečen, borni hlev!
Srečen, jaslic revni les!
Danes si postal
košček dražestnih nebes.*

*Srečen, Adam ti,
ki nesrečno si grešil,
da si takega
Rešenika nam dobil.*

*Zdrava, ti Gospa!
Mati, večen bo spomin
Tebe blagroval:
Tvoj Stvaritelj — Tvoj je sin.*

*Tróbljar, tvoj je čas.
Le zatróbi v glasni rog!
Vsi naj čujejo:
Lep in dober naš je Bog.*

*Neučákano
danes smo dočákali,
od veselja smo
nad vestjó zaplakali.*

*On, ki z angeli
hoče raj uživati,
sklene: isti čas
med ljudmi prebivati.*

*Angelom celó
neumljiv je sladki smeh,
ki v dolini solz
sije Detetu v očeh.*

*Nismo zadnji mi,
akoprav smo zadnji rod.
Med pastirji Bog
svoj praznuje prvi god.*

S. S.

Božična legenda o kresnici

Ko sta Marija in Jožef v sveti noči prišla v betlehemeski hlev, je bilo notri tako temno, da sta se vsepovsod zadevala.

Uboga živalca, po imenu Nica, ki je stanovala v zidni razpoklini tega siromašnega zatočišča, je od sočutja zdihovala.

Hitro, hitro je šla ven iz razpoke in zagledala lunin žarek, ki je bil semkaj zašel. Takoj je hlastnila po njem, ga naložila na rame, kakor je mogla, in ga ponesla — seveda ne brez težave — popotnikoma, da bi jima bil za svetilko.

»Bog ti povrni, prijateljica,« je dejala Marija.

»Da, Bog ti povrni,« je dejal sveti Jožef. Čudil se je živalci in pripomnil: »V tej deželi so živali bolj usmiljene kakor ljudje.«

Osel je prikimal in vol je z ного udaril ob tla, kakor da bi rekel: »Kmalu bova tudi midva to dokazala!«

Ko je Jezus na svet prišel, je bil žarek, ki ga je bila prinesla Nica, prva luč, ki je razsvetljevala njegovo siromašno zibelko.

Dete je najprej objelo svojo mater in poljubilo svetega Jožefa; nato so mu oči obstale na živalci, ki se je iz spoštovanja naredila še manjšo, kakor je bila. Jezus ji je dejal:

»Oj, kako si dobra, moja Nica! Hočem ti povrniti; povej mi, kaj hočeš!«

Nica je bila v zadregi.

»Ali hočeš, da ti dam z diamanti posejana svilena krilca kakor metulju, da boš mogla poleteti kamorkoli?«

»Ne, moj Bog!«

»Hočeš li, da te naučim rokodelstva mravljice, ki skrbno kopiči za slabe dni?«

»Ne, moj Bog!«

»Čebele, ki nabira sladek med in ki ima vse cvetlice za služabnice?«

»O Bog, nikar!«

»Sviloprejke, ki si zgradi tako čudovito hišico?«

»Ne, moj Bog!«

»A kaj vendar hočeš, Nica draga? Povej mi brez strahu! No, gotovo bo nekaj zelo redkega.«

»Rada bi imela,« je dejala živalca s prosečim obrazom, »vsak večer drobne lunin žarek, kakor ta-le, ki sem šla ponj nocoj, da bom mogla tako kakor tebi postreči vsem, ki bodo potrebni. Toda, o Bog, ti dobro veš, saj veš vse, luna se ponoči večkrat zapre in ni mogoče najti nobenega žarka, ki bi bil zašel.«

»Dobra, usmiljena živalca, tvoja želja se bo spoznala. Odslej ne boš nikamor več hodila iskat luninega žarka. Imela ga boš sama in ga boš nosila s seboj. Tudi hočem, da te v spomin na tvojo dobroto in na moj dar odslej imenujejo Kres-Nica.«

»Hvala ti, o Bog!«

Od tedaj je zlasti v lepih majniških in junijskih nočeh v travi in na zemlji toliko iskrnih zvezd kakor v nebesni modrini.

* * *

To je legenda, to se pravi: zgodba, ki jo je spletla pobožna domišljija, ni pa gotovo, ali se je res tako dogodila, da si bi se bila lahko. Mi si pa iz te legende lahko izluščimo lep nauk za življenje.

Čim bolj gre advent h koncu, tem bolj mislimo na božič, otroci pa sploh samo na božič! Božič pa je praznik luči. Posebno prvi kristjani so ga tako praznovali. Jezus je luč, ki razsvetli vsakega človeka, ki pride na svet. Brez njega ljudje tavajo v temi in zadevajo drug ob drugega. A čudno! Jezus, božja luč, se rodi v temni votlini, kakor da bi na s prosil vsaj nekaj žarkov svetlobe.

Ko bomo za božič delali jaslice, ne pozabimo hlevca razsvetliti! Najlepša — sončna — luč je naša duša v sijaju posvečujoče milosti. Če se v adventu ne bi potrudili, da iz duše vržemo greh, bi bilo naše božično veselje nepopolno, neiskreno, zmešano s temo.

Ko vidimo, da sveta Družina bdi v temi, pohitimo in ji poklonimo žarke dobrih del! Tak žarek je dober svet, ki z njim bližnjemu posvetimo na temno pot; tak žarek je prijazna beseda, ki jo privoščimo bližnjemu; tak žarek je kos kruha, ki ga damo ubožcu z blagim očesom. Žarek! Saj se mu zasveti oko v novem upanju in dušo spet prešine vera v človeka, ki je danes potrebna bolj kot kdaj prej.

Jezus bo o božiču čakal, da mu v betlehemesko temo obesimo svetilko, ali prinesemo vsaj perišče žarkov; a tudi naši trpeči bratje in sestre pričakujejo, da bo z naših lic sijala zares praznična, zmagoslavna ljubezen in dobrot.

Kakor je Jezus kresnici povrnil, tako bo tudi nas prekosil v velikodušnosti: v naši duši se bo kakor nikdar prej prižgalo spoznanje, kako dobro in kako sladko je biti Jezusov in živeti zanj. Nekoč pa nas bo povedel v čudovito luč nebeskega Betlehema. Priredil J. Š.

Sklep: »V vsaki župniji je treba osnovati DŠV« — za mladino pa »Dejanje svetega detin-

stva Jezusovega« — dostavlja uredništvo »Bogoljubovo«.

Naši odgovori

Ali je res?

Ozračje se je vznemirilo. Vihar je zadirjal čez plodno ravan. Bliski so švigali in se križali, vmes pa je odmeval strahoten grom in toča je jela padati na vso moč in še malo. Vse je strahoma zrla na divjanje naravnih sil.

Res! Naravne sile so kar divjale, tako je trdil in zatrjeval neprenehoma Drobižev Jurij. Ali res?

Zima nas je obiskala in nas prav neprijetno pozdravila s snegom in s sneženim metežem. Strahovita burja je piskala in žvižgala svoje divje poskočnice, da se je vse stiskalo doma k topli peči. Kdor pa je bil obsojen, da mora na mraz, se je skrbno zavijal v nikdar zadosti toplo obleko. Kmetje so se s skrbjo, vidno začrtano v potezah obraza, ozirali skozi okna in plaho ugibali, koliko bo škode na drevju, kako bo zastal ves promet in kako bo preneslo žito na polju ves ta strašanski direndaj in mraz.

Jože — z zmešano glavo in s srcem brez Boga — pa je spet godel po svoje o naravnih silah.

Nekatere dobre duše pa so namigavale o kazni božji. Ali res?

»Bog nas tepe, Bog nas kaznuje,« je ponavljala venomer Strašinoва Mina. »Oh, oh, oh! Kaj bo, kaj bo, če božja kazen ne preneha!«

Tako sta trčila skupaj dva nazora. Eden se je skrival za naravne sile, drugi je napovedoval kazen božjo. Vsakega se je oprijelo nekaj vaščanov. Za obema so hodili z mešanimi čustvi. Kdo ima bolj prav?

Jožeta so nekateri vpraševali: »Kdo pa ima naravne sile v svojih rokah?« Kako naj jim siromak da zadovoljiv odgovor! Če reče: »Bog!« potem mora priznati božje bivanje. To pa ni šlo v njegov račun. Misel na Boga že davno preganja. Pa, če je Bog, — si je mislil, se za naravne sile presneto malo meni. Bog živi sam zase in se za to, kar je na svetu kaj malo ali celo nič ne briga. »Samo, da se njemu dobro godi,« je sodil po svoji neumni glavi, »kaj smo mu mi, ki smo na svetu, mar!« Jože že ve, kako je ta reč. Saj je hodil po svetu, saj je poslušal mestne može, ki so mu vse to natančno pojasnili, saj je bral vse to črno na belem zapisano v knjigah...

Tisti, ki so se bolj zanesli na Strašinovo Mino, pa spet niso bili prav na ja-

snem, zakaj bi moral Bog človeka že na tem svetu tako neusmiljeno kaznovati! In to vse od kraja, dobre in hudobne. Hudoben prav za prav ni hotel biti noben. Vsak bi bil zase najraje dober, če ne še boljši in najboljši. Na sebi ni ne mogel in ne hotel najti nobenega madeža. Pač pa je vsak z veliko gorečnostjo iskal madežev in pomanjkljivosti na svojih sosedih.

»Če kolnem,« se je ustil Primčev Miha, »saj me razjeze drugi: sosedje, živina, vreme, žena, otroci... Če komu kaj vzamem, ali meni ne? Ali če se naši fantje pretepajo, zakaj se pa? Kdo pa jih draži in izziva? Pobje iz sosednjih vasi! Tisti beraški bajtarji, ki niso vredni, da jih sonce obseva! In če jaz čez koža kaj rečem, jaz samo rečem, drugi pa opravljajo in obrekujejo in s svojim strupenim jezikom vsemu svetu čast kradejo!«

Nič čudnega, če je glas o naravnih silah in o božji kazni prišel tudi med stene naše družbene dvorane. In če tudi tisti, ki vanje zahajajo, niso bili na jasnem, kaj bi rekli in s kom bi potegnili. Beseda o samih naravnih silah se je marsikomu zdela kakor malikovanje, kakor oboževanje narave in njenih moči, beseda o kazni božji pa se jim je zdela sicer bolj verjetna, toda mislili so, da je pretrda.

»Kaj bi rekla ti, Kovačeva, če bi vaš oče stal pred vami dan za dnem s palico v roki?« smo vprašali Kovačevo Jerico.

Sprva se ji je zdelo vprašanje malo čudno. Saj Kovačev oče ni tak. Kako naj si ga potem takega predstavlja! In če bi rekla, da je siten, ali bi ne bil to že greh zoper spoštovanje, ki ga je dolžna svojemu očetu?

»No, le povej, kakor misliš. Nič se ne boj!« —

»Skoraj bi ne mogla verjeti, da je to moj oče.«

»Dobro si jo izvozila! Nič nisi rekla zoper čast svojega očeta. To si pa kar prav povedala, da bi o svojem očetu kaj takega ne mogla misliti.«

Kovačevi je zaigral vesel smeh okrog usten. Nihče je ne bo mogel doma tožiti, da je zabavljala čez svojega očeta. Saj veste, kakšni so ljudje na svetu. Ne rečem samo »so«; taki so bili, so, in bodo še. Besede kaj radi zavijajo in jim podtikajo slabe namene. Človek govori v primerah in v podobah taki, ki znajo besede presuka-

vati, pa iz primere naredi resnična dejanja in potem pripovedujejo, kako pri naših pogovorih dobrim in poštenim ljudem hoté in iz hudobnega namena čast krademo.

»Ti bi torej takega očeta, ki bi s palico v roki dan za dnem stal za vami in vam grozil in vas strahoval, ne mogla imeti za svojega očeta.«

»Ne. Res ne!«

»Kaj pa če bi vas vaš oče pustil čisto na miru, da bi sami delali, kar in kakor bi hoteli?«

»Če prav delamo, vem, da nam ne bo nič rekel. Če bi pa delali tako, da bi hiša škodo trpela, pa vem, da bi nas opozoril in rekel, da ni prav, kar delamo.«

»Vse v redu. Če prav in dobro delate, vas bo oče sem in tja pohvalil, vselej morebiti ne; če pa delate zoper hišo, zoper njeno čast in dobro ime, zoper njen obstoj in blagostanje, vas bo oče gotovo na to opozoril.«

»Seveda nas bo.«

»Kajpada! To je njegova dolžnost.«

»Zdaj boš pa ti, Mokrinova, ki tamle v kotu sediš in se skrivaš, povedala, ali vaš oče vselej z vami skupaj dela?«

»Včasih že, vselej pa ne.«

»Vidiš, tudi to je res. Včasih dela oče skupaj z vami, včasih vas pa pusti same, češ delajte, kakor veste in znate. Pa nikdar ne misli, da oče ne ve, kako delate, kako svoje delo izvršujete. Gleda morebiti od daleč, ali pa po storjenem delu pogleda, kako je narejeno, morebiti mu tudi kdo drugi pove, kaj se godi na njivi ali na travniku. Enako vidimo tudi drugod. Mojster ni vselej pri svojih vajencih in pomočnikih, pride pa lahko nenadoma in pregleda, kako jim gre delo izpod rok. Po tovarnah imajo paznike, mojstre in delavce, ki naj delo vodijo in nadzirajo, da

gre vse prav in da nihče po nepotrebem ne postopa.«

»Res je tako!«

»Poglejte! Podobno, kakor ljudje, ravna tudi Bog. Bog ni kakor človek s palico v roki, ki naj le kaznuje in strahuje na desno in na levo; pač pa je Bog kakor dober oče, kakor gospodar, kakor previden mojster v tovarni. Z naravnimi silami, čez katere je on gospodar, pa tudi še na sto drugih načinov nas Bog obiskuje, nas svari in opominja, nas preizkuša v dnevih našega življenja. Ne glejmo torej v vsaki nezgodi in nesreči, v vsaki bolezni in v hudi uri kazni božje. Vemo sicer, da je Bog pravičen in da kaznuje, kar je slabega, in da plačuje, kar je dobrega; vedeti pa moramo tudi, da Bog plačuje in kaznuje, kakor sam hoče in kadar sam hoče.«

»Morebiti bo res tako.«

»Ne samo morebiti, v resnici je tako. Mi ne bomo Bogu predpisovali ne dneva ne načina, kdaj in kako naj plačuje in kaznuje. Zdaj, dokler smo na svetu, glejmo v njem očeta in gospodarja, ki nas zdaj opominja, zdaj spet našo vestnost preizkuša, pa bomo vedno lahko živeli v miru z njim in s svojo vestjo. Zdajle o božičnih praznikih boste slišali besedo sv. Pavla, ki jo je zapisal Hebrejcem: ‚Mnogokrat in na mnogotere načine je Bog nekđaj govoril očetom po prerokih...‘ Zavedajmo se, da ima tudi še danes mnogotera pota in načine, da govori tudi nam in da obiskuje tudi nas.«

Kaj boste pa vi na to rekli...?

Kralj David bi vam v Gospodovem imenu takole povedal: »Če danes slišite njegov glas, nikar ne zakrknite svojih src, kakor ob upiranju na dan skušanja v puščavi, kjer so me skušali vaši očetje; prekušali so me, dasi so videli moja dela.«

J. Langerholz.

Svetonočna zgodba

*Otrók človeških hudobija
domove vse zaprla je,
zato otožna gre Marija
na betlehemske pašnike.*

*Odpre se hlevček ji ubožni
nebeški žar objame ga,
pastirci molijo pobožni —
premilega Zveličarja.*

*O vi, ki v tugi in bridkosti
nocoj brez doma tavate,
pojdite sreče in radosti
z menoj iskat pred jaslice.*

*Usmiljeno dobrote večne
nebeško Dete tam deli,
sprejema v varstvo vse nesrečne,
razliva v srca milosti.*

Gregor Mali.

Perzijski pesnik Saadi pripoveduje, da se je nekoč hotel jeziti in mrmrati nad svojo revščino, ko ni imel kaj obuati. Pri tem pa zapazi ob cesti moža-prosjaka, ki še nog ni imel. Poln za-

dovoljstva gre pesnik svojo pot naprej, češ, če sem reven, so drugi pa še brez primere revnejši. — Ako si nesrečen, jih je mnogo, ki so še bolj nesrečni od tebe.

O polnoči

*Polnočni zvon
zapoј, zapoј:
Gospod se je
rodil nocoј!*

*Kako je lep
njegov obraz,
ko diha vanj
in brije mraz!*

*Sprejmimo ga
v prijazen stan;
gorak naj bo,
mehko postlan!*

*Odet, zavit
počiva naj
in mir sladak
uživa naj!*

*Zemljan imej
to Dete rad; —
poplača ti
stotisočkrat.*

*Saj je nebes,
zemljé lastnik —
ta mali naš
Odrešenik.*

J. Neubauer.

Družina

Marsikaj velikih vrednot nam je svetovna vojna razdejala in razdrla. Največ je pri tem razvrednotenju in razkrajanju trpela družina. Pozabilo se je, da je v družini moč in blagor za sleherno skupnost. Vendar je človek polagoma zopet izpregledal in uvidel veliko pomembnost in vrednost družine.

Toda ne mislimo samo na krvno družino, kjer je še mnogo drugih družin. Včasih so se razne organizacije navadno imenovalе »družba«, danes se večkrat najraje imenujejo »družina«. Saj ste že slišali ta imena: Marijanska družina, Delavska družina, Igralska družina, Pevska družina, Slomšekova družina, Sedejeva družina, samostanska družina, župnijska družina in druge.

Najlepša in najvišja med vsemi, ki je v naštetih družbah še nismo imenovali, je skrivnostna Kristusova družina, ki je središče in cilj vseh družin.

Ali zopet pri tem ne mislimo na Sveto Družino v Nazaretu, marveč na duhovno skupnost onih, ki so včlenjeni v Kristusovo skrivnostno (mistično) telo. Pojasnimo to podobo in resnico!

Kaj je potrebno za ustanovitev družine? Družina obstaja iz očeta, matere in otrok. Iz česa obstaja telo? Iz glave, telesa (trupa) in udov. To so sicer različni nazivi in pojmi, vendar je v njih ista misel. Vsaka družina mora imeti svojo glavo, svojega očeta, glavarja, voditelja. Vsaka družina mora imeti tudi svoje telo, recimo nekoga, ki vse posamezne ude po svojem materinskem bistvu združuje in vzdržuje. To je neko bitje, ki ne misli nase, ki sebe pozabi in se žrtvuje za druge: Mati. Naposled so v vsaki družini tudi udje, ki se podvržejo skupnosti vsak v svojem delu in poklicu.

Sedaj bo jasno, v kakšni zvezi je Kristusova družina, Kristusovo mistično telo, s Kristusom. Kristus je glava svoje duhovne družine;

Kristus združuje svoje vernike (kristjane) z duhom miru in ljubezni v eno samo veliko skupnost; Kristus prešinja s svojim duhom sleherno celico svojega mističnega telesa, vsakega člana svoje velike družine.

Družina in vsak njen član sta le tedaj zdrava, če sta združena s Kristusom, če sta deležna njegovega duha in življenja.

Naš čas in rod je poln govorjenja in prizadevanja za skupnost. Saj si je to gibanje celo privzelo ime po tem namenu in se torej imenuje: komunizem, to je skupnost. Kaj je komunizem, nam je najbolje povedal in pokazal boljševizem. To je skupnost brez Boga, to je družina brez Kristusa.

Proti komunizmu poznamo predvsem eno uspešno sredstvo, to je: skupnost z Bogom. Proti boljševiški nevarnosti moramo in moremo postaviti samo eno res uspešno varnost, to je družina s Kristusom.

Vse človeštvo je danes razdeljeno le v dve družini. Na desni strani je družina s Kristusom, na levi strani pa je družina brez Kristusa.

Kristus, glava svoje družine, kliče vsakemu svojemu udu: »Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.« Samo Cerkev, svoji nevesti, je zagotovil, da je »peklenska vrata ne bodo premagala«; da bo torej vedno stala. Za vse druge pa je Simeon prerokoval z ozirom na Kristusa: »Ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih...«

Kdo bi torej hotel iti s komunizmom, da bi mu bil Kristus postavljen v padec? Kdo bi ne hotel stati s Cerkvijo in njegovim poglavarjem, da bi mu bil Kristus postavljen v vstajenje? Kako je pri vas z bratovščino svete Družine?

Družina, ki ji je sveta Družina vzgled in vzor, je zanesljiva bramba proti komunizmu. Očetje, ki so po svojem duhu združeni s Kri-

stusom; matere, ki so po svojem srcu podobne Kristusu; otroci, ki so po svoji vdanosti in pokorščini posnemalci Kristusovi, ne morejo pasti v boljševiško pogubo.

Kar je rečeno očetom in materam in otrokom v družini, je rečeno tudi vsem, ki so kjer-

koli in kakorkoli člani katerekoli večje, recimo narodne ali državne družine. Danes stoji stvar narodov in držav tako, kakor stoji stvar posameznih družin. Obstajati morejo le v Kristusu in s Kristusom. In so in bodo le, če so in bodo vsekdar in povsod — za Kristusa.

A. V. M.

Pri jaslicah

*Tiho, kakor sladki dihi
prve pomladanske dni,
šepetajo v duši spevi
svete, angelske noči.*

*V pesem mojo slavospevi
angelski se zlivajo,
Dete v jaslicah na slami
z mojim srcem molijo.*

*K jaslicam, kjer Dete sanja,
misli, želje vse hité,
radost v duši mi pozvanja,
sreče polno je srcé.*

*Tam ljubezen, mir prebiva,
srd, sovraštvo tam molči,
Dete v jaslicah počiva,
ljubi nas, uči, trpi...*

Gregor Mali.

Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu

Gotovo je, da moške posebno radi vidimo po cerkvah: pri pridigah, božji službi, procesijah, posebno pa pri obhajilni mizi. Ravno zato, ker jih navadno ni preveč, so nam toliko ljubši. In kadar pridejo v večjem številu, jih tudi radi malo pohvalimo. Saj je res lepo, če jih je veliko.

Toda gorjé bi bilo, če bi po cerkvah ne bilo žensk! Časih kaj pogodrnjamo nad ženskami: češ, da so nadležne. Pa moramo biti veseli, da so vsaj té. Saj če bi jih ne bilo, bi se nam še cerkve podrle. Sveč na oltarju bi ne imeli, cvetic pa celo nobenih. In še marsičesa ne.

Že Jezusa so spremljale pobožne žene. Najbrž so tudi kaj poskrbele za časne potrebe njegove in njegovih apostolov. Spremljale so ga tudi na križevem potu — do pod križa — dočim so možaki, njegovi prijatelji, korajžno — zbežali. Tudi na velikonočno jutro jih je ljubezen do Jezusa gnala h grobu, da bi mu skazale čast z maziljenjem.

Od takrat dalje do danes so bile pobožne ženske prijateljice Jezusove in opora Cerkve.

Rado se pobožnim ženskam očita, da jezicék preveč gibljejo in ljudi skoz zobe vlečejo, to se pravi: opravljajo. Toda — ali smo možki v tem oziru kaj prida boljši?! Oh, saj se poznamo! »Kdor se z jezikom ne pregreši, ta je popoln človek,« pravi v svojem pismu sv. Jakob. »Popoln človek« — to je svetnik.

Kar zadovoljni moramo biti, da imamo kaj pobožnega ženstva! To rečem prav iz srca — bolj prav rečeno: iz prepričanja. Malo pa rečem tudi zato, da se jim nekoliko prikupim — preden jim povem dve resnici.

Kaj pa takega?

Ne silite preveč na moško stran!

Navada Cerkve je, da na svetih krajih, pri božji službi, loči moške od žensk in ženske od moških. Pri procesijah korakajo eni in drugi čisto ločeno.

V duhu Cerkve ali želja Cerkve torej je, da so v božjem hramu verniki ločeni po spolu. Zato imamo »moško stran« in »žensko stran«.

Po cerkvah na deželi se ta ločitev še vedno precej dobro drži. Najlepše je, če imajo moški celo svojo stran zasedeno. Tako je še marsikje. Po mestnih cerkvah — recimo v Ljubljani — je pa v tem oziru že zelo podobno kakor v gledališču. Vse pomešano!

Nekoliko je to razumljivo. Če je ženska stran polna, moške klopi pa prazne, ni čudno, če gredo ženske tudi vanje. — Napačno in graje vredno pa je, če ženske brez potrebe preveč na moško stran silijo. Velikokrat je na ženski strani prav lep prostor, a nekatere jo brez pomisleka udarijo kar na moško stran, češ: cela cerkev je moja; sedem, kamor hočem!

Resnica je, da med moškimi število gorečnikov ni prav veliko. Največ je takih, ki že še gredo v cerkev, gorečniki pa niso! Marsikak tak lahko reče: Saj nimam kam sestiti, ko ženske vse zasedejo. Kdo se bo med njimi drenjal ali pa z njimi boril?! Rajši ne grem v cerkev! Ta izgovor jih nikakor ne opravičuje, a utegne se tako zgoditi.

Saj veste, kako so možaki v cerkvi čudno preponižni, sramežljivi in boječji. Zunaj cerkve zna biti odločen, morda tudi hud; žena ga kajpada mora ubogati, saj je Bog že v raju

takó napovedal, — v cerkvi pa se vedno ženski ponižno umakne.

Prav tako je tudi pri spovednici in obhajilni mizi. Posebno pri spovednici. Saj veste, da moški ne silijo preveč k spovedi. Kadar pa pride zanj čas, da se približa, četudi s težavo, k spovednici, pa jo oblegajo ženske od vseh strani, so mu trenotki čakanja neznosni. Ne potrpežljivo in nejevoljno prestavlja noge in gleda, kdaj se bodo zmotale od spovednice, da pride on na vrsto, — če ne pobegne že prej. Drugič si pa misli: Saj bi še šel, ko bi le mogel priti prej na vrsto! Pa ostane rajši doma... Revez morda ni bil že pol leta pri spovedi; tiste pa, ki mu prostor zastavljajo, so bile pa najbrž pred enim tednom.

Na sv. obhajilo se lažje čaka, ker to gre mašniku hitreje od rok kakor spovedovanje. Pa tudi tu se opazuje, da ženske takoj trumoma napolnijo obhajilno mizo, dočim se moški šele potem, ko so vse ženske opravile, počasi primaknejo. Kaj ni tudi pri obhajilni mizi moška in ženska stran?

V tem oziru po naših cerkvah ni vzornega reda. Na Nemškem je drugače. Tam zavzamejo moško stran obhajilne mize takoj spčetka samó moški — in sicer se to zgodi v najlepšem redu. Sele potem, ko so vsi moški opravili, pristopijo tudi ženske, če jih je več, na moško stran.

Ko bi bilo po moje, bi bilo tudi pri nas tako. In tudi pri spovednici bi imeli moško in žensko stran. Tako da bi na eni strani imeli moški pravico pristopati, kadarkoli kdo pride.

Pa že slišim ugovore: »Ali bi ne bilo krivično, če bi morala ženska, ki že dalj časa čaka, napraviti prostor možaku, ki kasnej pride?« — Na to odgovarjam: Drage pobožne duše, ki hočete veljati za resnično pobožne, ali veste, kakšna je resnična pobožnost?... Resnična pobožnost je tudi v tem,

da se znaš kaj premagati, pa malo ponížati, odnehati, sebe zapostaviti in drugim prednost dati; pripomoči, da se tudi drugi Bogu približajo, z Bogom spravijo, združijo in — zvelečajo. Če ti drugim, bolj potrebnim, napraviš prostor, imaš pred Bogom zasluženje.

Resnično pobožen človek je nesebičen, je ponižen in je poln ljubezni do bližnjega. Ne tišči naprej, da bi le on hitro opravil, marveč je zadovoljen z zadnjim mestom in se veseli, ko gleda, kako tudi drugi Boga časté in ljubijo.

O, duhovne sebičnosti je silno veliko, in zato tudi napačne pobožnosti veliko. Sv. Pavel vsem pobožnim sebičnežem pove — samó poslušati in razumeti ga je treba: »Ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ko bi človeške in angelske jezike govoril, ko bi dal svoje telo, da zgori, ljubezni pa bi ne imel — nisem nič! Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva, ni nevoščljiva, ni prešerna, ne išče svojega, vse opraviči, vse upa, vse prenaša...«

In drugič pravi: »V spoštovanju drug drugemu pruvjte« (Rim 12, 9) — ali: »Drug drugega prehitujte!« To se pravi: Vsak naj gleda, da bo drugega prehitel, ne v tem, da sam prvi na vrsto pride, ampak da drugemu skaže uslugo, prijaznost in mu dá prednost.

To je prava, resnična pobožnost. O, ko bi bilo tako, potem bi bilo med nami lepše življenje, po naših cerkvah pa lepši red! In potem bi imela pobožnost tudi pred svetom večjo veljavo.

Prijateljice božje, ali mi boste kaj zamerile to odkrito besedo? Upam, da vse, ki ste res božje prijateljice, ne; da si ostanemo istotako prijateljji. Napovejmo torej boj duhovni sebičnosti, zatirajmo jo; sebičnost naj se umakne krščanski ljubezni, potem bomo resnično pobožni!

Jan. Kalan.

Ob mejniku

Misel na bežnost časa in na minljivost vsega zemeljskega nas malokdaj prevzame s tako resnostjo kakor ob meji starega in novega leta. Nehote se nam vsiljuje neprijetna misel: Bog ve, če ne bo leto, ki praznuje svoj vhod, zadnje v tem življenju!

Premno go jih je, ki se hočejo takim mrkim predstavam izogniti; zato si iščejo prav ob urah, ko se srečujeta staro in mlado leto, šumnega, z omamami prepojenega razvedrila, ter si ob polnočni razigranosti z omladnimi recenicami voščijo srečo — po željah človeškega srca in po običajih zunanje uljudnosti.

Koliko je iskrenosti v takih, z alkoholnim vzduhom prežetih zdravicah in željah, ne preiskujemo. Le to vemo, da je naš nebeški Oče gospodar našega žitja in bitja, in da ima on sam v rokah vse dni prihodnjega leta in našega življenja. Njemu se moramo priporočiti, njega prositi za blagoslov in srečo. Zato pa pozdravljamo lepo in pomenljivo navado onih, ki prihajajo s krščanskim voščilom:

Bog daj blagoslovljeno novo leto!

To prošnjo poklada tudi uredništvo »Bogoljuba« na oltar božje dobrotljivosti za vse

svoje naročnike, pospeševalce in bralce. Ta prošnja bo dobila večkrat med letom opore v molitvi in daritvi sv. maše.

Na prelomu časa pogledjmo tudi nazaj: Ali se zavedamo, koliko milosti in darov smo prejeli iz božjih rok v preteklem letu!... Le ozrimo se tja po božjih njivah. Nešteto novih grobov je bilo izkopanih! Vanje so bila položena tudi trupla takih, ki bi bili radi vse žrtvovali, če bi jim bilo dano, da bi si vsaj nekoliko še podaljšali ure sedanjega življenja in dobili dovolj prilike za temeljito pokoro in vestno pripravo na smrt.

Mi smo te milosti še deležni, in že zavest, da je tudi to velik dar božje dobrotljivosti, nam mora izvabiti toplo zahvalo iz srca: Deo gratias! — Bog bodi zahvaljen!

Kdaj pa čas najbolje izrabimo?

Še nam je v spominu veličastni naš Evharistični kongres. Kristusu, ki živi med nami v tabernaklju, smo obljubljali trajno zvestobo in

ljubezen. Oživljajmo to ljubezen zopet in zopet. Ne pozabimo, da velja tudi o naših cerkvah svetopisemska beseda: »Res, tukaj ni nič drugega kot hiša božja in vrata nebeška!«

Tja k tabernaklju naj nas vodi pot v veselju in žalosti, v sreči in stiski, v bednih trenutkih ter v dušnih bojih in dvomih. Kadar klečiš zatopljen v molitvi pred tabernakljem, klečiš pred virom največjih milosti. Čas, ki ga prebiješ v cerkvi pred prestolom Najsvetejšega zakramenta, je čas milosti.

Starši in vzgojitelji! Pokažite z zgledom, kje naj iščejo vaši otroci pomoči v skušnjavah, kje moči v nevarnostih in bojih življenja, kje rešitve za ogroženo nedolžnost.

Zadnji dan decembra stojimo ob mejah dveh let. Kmalu bo napačil čas, ko bomo dospeli na mejo med sedanjim življenjem in večnostjo. »Bogoljub« želi biti vsem, ki ga ne zavračajo, v pripravi za ta odločilni korak: zvest prijatelj, tovariš, spremljevalec in svetovalec. Č.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj.)

Nenavaden življenjski načrt.

Savel pa je dihtel po grožnji in moriji zoper učence Gospodove...
(Apd 9, 1.)

Dunaj!

Pevajoči, smejoči se, plesoči Dunaj! Čez most, ki pelje proti Aspernu, jezdi odlična dvojica: Aram Bela, sin edinec mednarodnega borznega kralja Gedeona Bela — in Noema pl. Heilbron, presijajna zvezda v svetu izbrane lepote z azijskim pečatom. Prihajata od letalskega tabora.

Aram Bela jaha dirkača s čudovito zastavnim vratom in iztegnjenim hrbtom, Noema pl. Heilbron pa arabskega belca, ki mu prosejajo žile in stopica od nepočakanosti.

Pred gledališčem Uranije zadrži Noema kakor nehotoma visoko hlastajočega »plesalca«.

»Aram, jaz pa nekaj vem!«

»Čenče?«

»Prosim! — Toda ne smeš na zunaj še ničesar vedeti o tem! Mama mi je zaupala kot skrivnost: Papa nama kupi za zaroko vilo »Morio!«

»Strela božja!«

»Ti se smeješ, Aram! In jaz se tako noro veselim tvojega vznihanja!«

»Baa! Kaj mi če vila, da imam le — tebe! Ves svet naj se pogrezne, da mi le sije moja zvezdica!«

»Aram! — To si ljubezniv nagajivček! — Pa kaj le ti je? — Nekaj ti je!«

»Saj! — Nekaj mi je!«

»Smem vedeti? — Veš, jaz moram vse vedeti, Aram!«

»To že vem!«

»Se je nemara papanu posrečilo osnovati časnikarski koncern? Saj njemu je videti, da mu sploh nič ne more spodleteti!«

»Koncern gre po najlepši poti in v zvezi z njim sem spoznal, kaj je moj poklic!«

»Ti? — Tvoj poklic? Boš pač vsekakor borzijanec, kakor je papa, devizni monarh!«

»Kaj šel!«

»Ah! — Kaj pa?«

»Urednik časnika!«

»Za božjo voljo! — Menda vsaj nameravaš svojo ženo dostojno preživljati?« se našobi Noema z mikavnim podsmeškom.

»Noema! Da kdo podeduje milijone, ni potreba, da bi bil umetnik — da jih da upravljati drugemu, ni potreba, da bi bil mojster; da jih pomnoži, mu ni treba biti čarodej! Jaz hočem... Noema, daj mi roko: Ti ne smeš imeti mešetarja za moža; jaz hočem« — in tedajci se mu pordijo lica na drzno izklesanem obrazu — »jaz hočem užgati ime Aram Bela z gorčični črkami v letopise našega stoletja!«

»Ne razumem te!«

¹ »Koncern« je združitev več podjetij.

Med pastirji

(Slika k pesmi „Marlja v božji naravi“)

»Kratko malo: hočem se postaviti na čelo časniškemu koncertu in začeti boj s črno „nesramnico“!

»Aram! — Aram! — Tu na Dunaju?«

»Tu na Dunaju — kjer raste socializem kakor salata in so katoličani — med nama rečeno — kar se da neumni!«

»Ne jemlji prelahko te zadeve! Nakopljesh si kopico sovražnikov in neprilik — ko bi lahko lepo živel!«

»— — — Lepo živel! Roditi se, uživati in umreti! — Kakor črv v siru! — Nak! Ko bom kdaj stal ob grobu, hočem pogledati nazaj na bojno polje, na podrtine rimskega panteona na Dunaju! — In — milijoni mi tako še vedno ostanejo!«

»Ti hočeš — prevrat?«

»Morda! — Vsekakor hočem vreči črni hidri² rokavico v obraz in se ne dati slepiti ne njenim kronam ne njeni bleščeči se lusknasti obleki!«

»Ti? — Sam — samcat?«

»Časniški koncert stoji za mano in, da se bom mogel vojskovati strokovnjaško, si poiščem orožje v orožarni rimske Cerkve same!«

»Aram, ti sanjaš! — Ker si končal šole in spoznal svet mednarodnega veletrštva, meniš, da moraš vso tolpo rimskega sveta nadržati nase, in misliš, da jo boš razpel na natezalnico? Ne ljubi Samson, teh Filistejcev ne pobiješ z oslovsko čeljustjo! Bodi pameten!

² »Hidra« je mnogoglavo bitje v grškem baje-slovju; če si mu odsekal eno glavo, sta mu zrastle takoj dve novi.

Pri sedem in dvajsetih letih je treba, da vzame človek življenje nekoliko bolj trezno!«

»O, jaz pojdem na delo strahovito trezno in praktično; in zdaj bi te prosil nekaj velikega, draga moja Noema!«

»Kar na dan z besedo!«

»Zaroko morava odložiti za leto dni!«

»Od — ložiti? — Za — leto dni?«

»Rad bi študiral še dva semestra v Insbruku!«

»Študiral? — Kaj pa, za božjo voljo?«

Spet pridrži mlada grofica nehote svojega arabca — kratek premolk neizumetničenega presenečenja —; ognjeviteje kakor arabcu ji gledajo črne azijatske oči in zvonko se zasmeye, kakor da prihaja smeh iz kljuna zasmehljivemu drozgu v drevesu mestnega gaja, ki sta pravkar stopila vanj.

»Aram! — Daj, devaj si mrzle obkladke! Prijemlje se te vročica! Lica ti gorijo in oči se ti svetijo nenaravno! Da mi le ne bi ušel še k frančiškanom, tedaj te okličemo za neodgovornega in te damo zapreti!«

»Hvala Bogu, Noema! Pravkar se mi je odvalil kamen od srca!«

»Kamen od srca? — Kako to?«

»Ker gledaš na zadevo od vesele strani! Sem se že bal, da te bom moral užaliti!«

»Ah, kaj res? To mi še na misel ni prišlo! — Misliš zares, Aram? Ni samo slaba šala?«

»Šala? — Najsvetejša misel moje duše! Moja ljubezen in moja moč velja boju s črno kačo! Ne maram umreti, dokler ne strgam

„Majhen otrok nam je danes rojen: imenoval se bo Bog, Močni. Aleluja, aleluja“

Cerkvena ant.

rimski sfingi¹ naličnice z neznanega obraza. In če pred tem smotrom obnemorem, naj ne najdem pokoja v grobu!« Tedaj povesi spremeljevalka črnokodrasto, duhovito glavo. Kadar Aram Bela tako govori, je sleheren ugovor odveč! — Kajti spada k prirojenemu značaju Belove družine, da zasledujejo cilj, ki so si ga zastavili, z naravnost strastno odločnostjo.

»Katoliško bogoslovje!« reče Noema kakor sama sebi. — »Misel je prav za prav za čuda veličastna! Toda — — ne bi mogel tega tudi na Dunaju? Kolikor vem, je tudi tukaj prav tako katoliški oddelek na vseučilišču in tako bi se vendarle lahko zaročila!«

»Jaz pa hočem k najboljšemu viru: k jezusovcem v Innsbruck!«

»Sveti Bog! Jezusovci te osledé, te zabojejo in zastrupé!«

¹ »Sfinga« je zagonetno bajno bitje starih Egipčanov z levjim telesom in človeško glavo.

»Saj vprav za ovinke in spletke jim hočem priti! — Raztrgati hočem skrivnostni pajčolan zvičaj in spletk in jim vreči pod noge črepinje njihovega lažnega modrijanstva!«

»Aram — moj Aram! Naj me ločitev še tako boli, moram te občudovati in — — — sem ponosna nate! — Kakšen življenjski načrt! Proučevati katoliško Cerkve, da bi jo uničil! Ampak... — — — Že marsikdo se je razbil ob tem načrtu!«

»Koliko pionirjev zraka je že treščilo na tla, se jih razbilo — umrlo in poginilo in — ga vidiš tam gori, kralja ozračja, orla človeškega duha! — Jaz ne bom padel s konja kakor tisti pijani norec z Damaska!«⁴

Molče jezditu skozi mestni gaj. In skozi vrhove dreves prodira brnenje propelerja.

Pred gosposkimi hlevi pomore Aram gosposični s konja in se skloni nad njo:

»Veš prav za prav, cvetlica hermonska, komu darujem to nadčloveško žrtev enega leta?«

»Sovraštvu?«

»Ne sovraštvu, rajši ljubezni. Hočem, da ne boš kdaj gledala samo »denarnega juda« kakor pravi beraška druhal.«

»Torej meni — meni prinašaš to žrtev, Aram?«

»— Darujem jo tebi! — Moral bi sicer zaničevati samega sebe,

da sem se odrekel najvišjemu smotru in svetemu sovraštvu! Boriti se hočem da zmagam in dosežem sijajno nagrado kakor Gedeon in Samson...«

»In ta nagrada sem jaz. Je vredna, da se boriš tako naravnost z nebom, Aram Bela?«

»Oh Noema! Kaj ne znaš prelepe pesmi Salomonove: Vsa si lepa, prijateljica moja... Srce si mi ranila z enim samim pogledom svojih oči, z enim samim kodrom na tvojem tilniku! Kako lepe so tvoje...«

»Aram, bodi pameten! Tam gleda nekdo skozi okno — — —!«

Neruda, veliki mojster.

V mednarodni loži »Eos« (»Zarji«) v »klubu reformiranih«, ki je nasprotje »klubu Sionistov«, je nocoj gospod Gedeon Bela, oče

⁴ Tu smeši Savla, ki se mu je prikazal Jezus na poti v Damask.

Aramov, središče vsega zanimanja: kakor obkrožajoče zvezde spremljevalke tako so se porazpostavili klubovi stoli najpomembnejših okrog njega.

»To, pravim, bo vleklo!« meni baron pl. Rotšild. — »Sakrament! Zlesti mračnjakom na streho! Koncern je gotov sijajnega obstoja! — Saj tu že gre! He, tam — vrag, ne človek, jezusovski sholar¹! S kolikimi obljubami se kaniš zavezati?«

Aram vstopi. Vseh oči se obrnejo z vidnim zadovoljstvom na plečato, čvrsto postavo v svetli športni obleki. Z mirnim korakom stopa Aram do barona:

»Za zdaj z eno samo, dragi baron: da ne bom poljuboval, dokler ne odkrijem, kdaj se je zadnjič prelevila rimska hidia, in da ne zapustim svoje »preže«, dokler te ga zmaja ne usmrtil!«

Tedajci se dvigne mojster omizja, Neruda, bivši češki — bogoslovec! Po prstih se krade z naprej štrlečo čeljustjo in gre do vstopivšega:

»Aram Bela!« reče in visoko privzdigne obrvi. — »Aram Bela, rečem ti, samo to: Varuj se jezusovcev!«

Mladi mož, ki ga je sama moč, se prijazno nasmehne, da bi zakril, kako zoprni mu je ta neprijetno grozljivi bahač:

»Gospod Neruda! Mislím, da vas lahko pomirim z zagotovitvijo, da nisem izmed tistih topoglavcev, ki jih že oblije kurja polt in jim začne srce kovati, da le slišijo besedo »jezusovec!«

»Predragi gospod Aram! Od vseh nevarnosti je tista zmeraj največja, ki je neznana!«

»Saj jo bom že spoznal!«

In zdi se, kakor da je narahlo zaškrtal z zobmi.

¹ Sholar = učenec.

»Saj... hm... toda... če korajžni bogoslovec' v Innsbuku nastopi kot milijonarjev sin... z... hm... z lepimi damami... se gre sprehat... tedaj bo črna zverjad lovca brž ovohala in se oplasila, da se ne bo dala prijeti za roge!«

»So seveda ljudje, ki ne morejo živeti brez gosposkega in ženskega sveta! — Kar se tiče mene, se razume samo ob sebi, da bom nastopal kot skromen bogoslovec — dokler bo potreba! — — Sicer pa igrajo pri meni jezusovci in vsa rimska svojat vlogo druge vrste!«

»Aaa — — —?«

»V prvi vrsti hočem znanstveno neoporečno vedeti, kdo je on¹ iz Nazareta!« —

Drget spreleti Nerudi indijanski obraz:

»Zamotano vprašanje, moj ljubi Bela, zamotano vprašanje!«

»Zamotano vprašanje? — Ali se da vprašanje po tej osebnosti znanstveno rešiti — tedaj prav! Tedaj je čudežna postava razkrinkana! Ali pa se ne da rešiti. — Tedaj je zame in — za to poskrbim v koncernu — tudi za svet opravil! Tretjega ni!«

»Hm, hm!«

»Prosim — — —?«

»Saj, saj — saj! Imaš čisto prav. Toda — bi morda kljub temu ne bilo boljše, da ostaneš tukaj in študiraš ves sestav rimskega nauka in ravnanja po učnih knjigah sam zase, namesto da bi šel k tem — sedemkrat okrog samih sebe zavitim jezusovcem — — —?«

»Po knjigah? Mrtva črka mi ne pove ničesar! — Papir sprejme vse, jaz pa hočem resnico — brezobzirno, kakor kamen trdo resnico! In kadar pride dvom, je treba, da človek lahko vpraša, se razgovarja, ima priliko, da se da poučiti. — — Se morda veliki mojster Neruda boji?«

Bazilika sv. Lovrenca v Rimu

Sv. Stefana obsodijo na smrt

„Slava Bogu na višavah!“

»Zate!«

»Beži no!«

»Hm... saj! Aram Bela, hočem biti odkrit. Gotovo si izmed najizobraženejših ljudi, kar sem jih kdaj srečal — prosim, prosim, naj ne bo nikak poklon! — Toda — — — hm, hm — — saj, saj! — Ali boš s svojim odkritosrčnim viteštvom in — govorimo odkrito: s svojim mladostnim naskokom kos prekanjenim zavinkom teh kač, to, hm... saj... to je drugo — — —«

»Smejem se njihovemu sovraštvu — želim si ga!« — —

»In — hm — njihovo — — — prijateljstvo?«

»Njihovo — prijatelj - stvo? — Gospod Neruda! — Če sklenem s temi ljudmi prijateljstvo, tedaj me ustrelite kakor psa, ne da bi prej kaj dali na znanje! — Zoper prijatelj-

stvo in poskuse, da bi me spreobrnili, imam razen zdravega človeškega razuma še drugo orožje, ki nikdar ne odpove!«

»Aa? — Res?«

»Svoje pošteno, paleče sovraštvo do odpadnika iz Nazareta — — Neruda! Življenje dam, da rakinjam križanega fakirja⁶ in njegovo »božjo« burko!«

»Bog te blagoslovi, moj sin!«

»In — gospod papa! Tudi »kupčija« ne izostane. Kaj, če vržem po mednarodnem časniškem koncertu znanstveno neoporečno utemeljeno »resnico o Nazarenčanu« in »rimsko

moč nad narodi« v milijonih v svet kakor silen, bobneč ogenj nad Vatikan in njegove voj-ske?«

Zadržan žar sije Aramu iz očesa, senci ste mu pordeli in — marsikateri otopel mož lože, ki se je dozdej »muham« mladega milijonarja nemara skrivno smejal, se nehotoma dvigne, da bi dal z neprostovoljnim občudovanjem na znanje, kako nenadoma se mu je zbudilo zanimanje.

Neruda pa, veliki mojster »Zarje, objame »svoje« mladega brata« Arama Bela in mu šepne v rahlem vzhičenju:

»Ex Oriente lux!«⁷

(Dalje.)

⁶ Fakirji so nekaki indijski menihi, ki se mučijo na razne načine in delajo večkrat navidezne čudeže. S tem je žid pokazal sovraštvo do Jezusa.

⁷ Od Vzhoda luč!

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Odposlanec sv. očeta v Ameriki. Sredi oktobra se je vrnil državni tajnik kardinal Pacelli iz Sev. Amerike, kamor se je bil odpeljal po naročilu sv. očeta v važnem poslanstvu. Ameriški katoličani so ga sprejeli nad vse pristrčno in častno. Oskrbeli so, da je mogel v kratkem z letalom obiskati skoraj vse važnejše kraje. V šestih dneh je preletel 15 tisoč km. Nadškof v Newyorku je priredil dne 4. novembra na čast visokemu gostu kosilo za 8000 oseb. (Vse to po dobroti ondodnih katoličanov.)

Najstarejša sestra sv. Terezije Det. J. je praznovala v samostanu karmeličank v Lisieux na god svete Terezije Avilske, dne 15. novembra t. l., petdesetletnico svojega redovniškega življenja. Ime ji je Marija Lujiza (v redu: Marija presv. Srca). V družini Luja Martina je bilo devet otrok; pet jih je že v večnosti, med njimi svetnica Terezija, ki je postala naša ljubljenska in pripročnjica v vseh zadevah.

Katoliško ženstvo na Poljskem je bilo nedavno zbrano pri Mariji v Czenstochovi.

90.000 jih je prišlo z vse Poljske. Skupno so izpovedale katoliško vero in sklenile, da se hočejo odločno boriti proti brezbožnosti boljševizma.

Med najstarejšimi kardinali je bil lyonski nadškof Maurin, ki je 16. novembra nanagloma umrl. Našli so ga v postelji mrtvega, dasi se je 77 letni cerkveni knez prejšnji dan čutil docela zdravega. 16. decembra bi bil praznoval 20 letnico, odkar mu je bil podeljen kardinalski klobuk.

Dopisna šola za krščanski nauk. V Avstraliji, kjer so verniki razkropljeni po obsežnih prostorninah, je dušno pastirstvo silno obteženo; tudi verski pouk pri mladini se ne more vršiti v tem obsegu kakor pri nas. Duhovščina si pomaga z dopisovanjem, t. j. s pošiljanjem verskih učnih pisem. Ta način poučevanja se je sila udomačil: do 10.000 otrok se ga po-

Hallein

Spomenik Fr. Ks. Gruber-ju, skladatelju svetovnoznane božične popevčice „Sveta noč, blažena noč“

služuje. (Isto učno pot ima tudi »Dopisna trgovska šola v Ljubljani.)

Za 1000 družin z mnogimi otroki, ki doslej niso imele primerne stanovanj, bo poskrbela dunajska občina tako, da bo dala postaviti družinska zavetišča. Začetek je že storjen. To delo krščanske ljubezni je krepka bramba proti boljševizmu.

Slovečo baziliko svetega Marka v Benetkah bodo temeljito popravili in prenovili. Po naročilu ministrskega predsednika Mussolinija bo država v ta namen prispevala poldrug milijon lir.

Slovaški katoličani so dobili svojo katoliško bogoslovno fakulteto v Bratislavi. Študijsko leto se je začelo z veliko slovesnostjo. Rednih slušateljev je 230, med njimi 60 bogoslovcev ogrske narodnosti.

Vedno kaj sprememb. Za generalnega vikarja v Trstu je goriški nadškof postavil prošta dr. Karla Mechia. Škof dr. Alojzij Fogar se je po želji sv. očeta Pija XI. preselil v Rim, kjer bo najbrž dobil važno mesto v eni izmed rimskih kongregacij. — V Devin je prišel za žup. upravitelja Viktor Stanič iz Ukljan pod sv. Višarjami. Iz Brestovice na Krasu je prestavljen v Ponikve na Trnovski planoti vikar Štefan Tonkli. V Predloki je nastavljen novomašnik M. Margon, ki je obenem upravitelj tinjanske župnije.

Kdo ve, kako se to ujema... Vodja socialistov, francoski ministrski predsednik Leo Blum, je imel vsekdar izvrstne zveze z velekapitalom. Bil je, kakor poroča »Sch. Zukunft«, pravni zastopnik delničarjev plinske družbe v Bordeauxu, pravni zastopnik delničarjev Sueške družbe, barvarne v Thao-

Novi beograjski nadškof Msgr. dr. Ujčič, doslej bogoslovni profesor na ljubljanski univerzi

Fr. H. Achermann, pisatelj nove „Bogoljubove“ povesti: Soncu naproti

nu, veletrgovine »Gal. Lafayette«, pravni svetovalec francoskih železnic. Poleg tega je bil zaščitnik igralnice v Monte Carlu, kjer je njegov brat René ravnatelj z letno plačo 250.000 frankov. Njegov sin Robert ima mastno službo pri tvrdki Peugeot z mesečno plačo 6000 frankov. Seveda je Leo Blum član frimasonске lože. Preden je postal ministrski predsednik, je imel poleg privatnih dohodkov kot častni državni svetnik še pokojnino letnih 34.661 frankov, kot drž. poslanec 60.000 frankov, kot sotrudnik pri socialističnem listu »Populaire« pa 24.000 frankov ... Dobro je zastavljen vodja socialistov, ki je v zvezi s komunisti v francoski vladi.

Polnost grozote. Zdi se, da so dogodki na Španskem še veliko grozovitejši, kot nam jih morejo poročila naslikati. »Tam, kjer se razbesni rdeči teror (strahotnost), zavlada zgolj satanska sla po uničevanju; najnižji nagoni se sprostje, razbrzdanost divja. Še grozote nekdanje francoske revolucije zaostajajo v primeri z divjanjem komunizma. Danes se z neumljivim srdom tudi tam, kjer ni videti nasprotnikov, rušijo umetnine svetovnega slevesa. Kjerkoli komunistične druhalj pridejo na površje, se vrsti požar za požarom; v brezmiselni, sramotni, srditi slepoti se lotevajo z uničevanjem vsega, kar jim pride pod roke. Boljševizem je — rušenje vsega.«

Španski mučenci za vero. Med njimi so tile škofje: Škof Laguna iz Guence; škof Jimenez, iz Jaen-a; škof Martin iz Singuenze; škof Platero iz Segovie; škof Miralpeise iz Leride; škof Barroso iz Barbasta; škof Olmos iz Güadisc-a; škof Milan iz Atmerie; Škofa José Esguino iz Santandra, ki so ga anarhisti zaprli, so rešili iz ječe baskiški nacionalisti; umaknil se je na angleškem parniku v Bayonne. — Po poročilu rimskega dnevnika »Avvenire d'Italia« je bilo več ko 5000 duhovnikov in redovnikov, več ko polovica vse španske duhovščine, umorjenih. — Poglavar nove Španije, general Franco je izjavil, ko je njegova bela armada zasedla Burgos: »Vlada bo vzdržavala prisrčne stike s Cerkvijo; njeno versko in nraštveno poslanstvo bo podpirala. Družba naj se preuredi po načelih ljubezni. Konkordat naj se obnovi. Socialni načrt vlade se bo v bistvu naslanjal na krščanska načela.«

20 velikih zborovanj so imeli Dunajčanje meseca novembra. Dr. J. Gorbach in en šolski

Krasna ruska cerkev, ki so jo komunisti spremenili v avto-garažo

brat sta kot ubežnika iz Barcelone pojasnjevala grozovitosti iz sedanje španske bratomorije. Poslušalci so ogorčeno zavračali divje početje uničujočega sovjetskega satanizma. Obenem so bila pa predavanja rahel opomin, da je treba tudi pri nas povsod začeti z versko-nravno obnovitvijo in z delom za socialno pravičnost.

»Iz dveh tokov zajema revolucija svojo razdiralno moč: Iz toka nevere, ki so ga iz učilnic moderne znanosti napeljali med široke plasti ljudstva, in iz toka socialnih neprilic in stisk, ki jih je povzročil mamonski duh skoraj po vseh deželah.« (Dr. Scheiwiler, St. Gallen v Švici.) — Nujna dolžnost, ki veže vse katoličane, je dejanska socialna ljubezen do revnih, trpečih in vseh, ki si žele dela in za sluzka.

Na življenje in smrt... Več škofov na Angleškem je sestavilo okrožnico, v kateri svare pred takimi, ki špansko vojno napačno razlagajo. Škofje izrečno poudarjajo: »Vojna na Španskem je boj za življenje in smrt — med vero in brezboštvom; norec je, ki daje temu vojskovanju drugačen pomen...«

Sloveča stolnica v Pampeluni na Španskem je v razvalinah. Prižnica s čudovito umetniškimi reliefi (izrezljanimi podobami) ob straneh, je uničena. Dragocenosti v arhivih so pokradene ali pa razdejane. Rdeči so osebe pri cerkvi umorili, vzeli ključke od jeklenih shramb in izropali vse dragocenosti: n. pr. 16 gobelinov (pestrih preprog z vtkanimi podobami) za kapelo Matere božje. Ti gobelini so bili občudovani na vseh večjih razstavah. Dalje so rdeči ukradli: ciborij iz 16. stoletja, monstranco iz 18. stoletja, ki je umetnina iz masivnega zlata, posejana z 1667 demanti.

V »svobodi« sovjetske Rusije. Početkom novembra 1936 se je vrnilo iz Sovjetije večje število avstrijskih marksistov, ki so bili potem, ko se je bil izjalovil avstrijski prevrat, pobegnili in iskali zavetja pri bratcih v Rusiji. Zanimalo bo morda zlasti one sodruge po naših krajih, ki ljubimkujejo z rusko sovjetijo, kakšno mnenje imajo skesani begunci, ki so se tako hitro naveličali ruskega »paradiža«, o ondotnem komunizmu. Pravijo, »da so tako razočarani, da rajši žive v avstrijskih kaznilnicah, kakor v »svobodi« sovjetske Rusije«.

In še in še. Zaprli so pravoslavnega škofa Antona iz Jaroslava in še 15 duhov-

nikov, ker so prejeli zavoje živil iz inozemstva — za uboge. Sovjetska oblast je imela to okoliščino za dokaz, da imajo škof in njegovi zveze s kapitalisti. — V Saratovu in Odesi so zaprli zadnje cerkve, ki so še ostale.

Ali se bodo preselili v Rusijo, v sovjetski »paradiž«? Vlada v državi Equador je prepovedala doseljevanje komunistov; izgnala je pa 15.000 inozemcev, ki so osumljeni, da širijo komunizem.

Satanova prižnica v Moskvi. Že doslej je radijska postaja v Moskvi vpletala v svoj spored protiverske govore v raznih jezikih. Zdaj pa je vrhovni svet zveze brezbožnikov sklenil, da bo zbiral prispevke po celi sovjetiji za ustanovitev ogromne radio-centrale, ki bo namenjena zgolj za nabiranje brezbožnikov. Od-dajna postaja bo tako velika, da se bodo govorili slišali po vseh delih sveta. Dodelana bo baje že l. 1937. — To satansko početje je vzbunski klic, ki mora dvigniti v sveti jezi tudi take, ki so morda imeli boj proti boljševizmu le za nekako modo. Toda tukaj gre za versko-kulturni napad na ves krščanski svet; tu je nekaj demonskega ali jasneje povedano: tu ima zlodej, lažnik od začetka, svoje kremplje vmes. Če se zdaj svet ne bo zganil zoper sovjetsko peklensko drznost, potem pa ne moremo reči drugače, kot da je s popolno slepoto udarjen.

Prorokba iz ust pogan. Japonec Ihizo Kobajashi, predsednik električnih naprav v Tokiu, je potoval sedem mesecev po Evropi in Ameriki. Svoje vtise je popisal in objavil v japonskih časopisih; njegov povratek in njegovo sodbo o Evropi je omenjal tudi list, ki je tiskan v angleškem jeziku.

Med drugim pravi japonski popotnik (pogan) tudi tole: »Gledališke igre po Evropi predočujejo celo nenravne prizore. Ne da se dopovedati, kako tam npravstvenost propada. Pred to nevarnostjo se mora Japonska varo-

Jezuščku pišeta

vati. Ako bo Evropa šla po tej poti dalje, bo v bližnji prihodnosti končala v nravnem propadu, kakor je v preteklosti propadla grška in rimska civilizacija.»

Torej mora priti pogon, da bere levite grobokopom evropske nravnosti po mestih in drugod. Sodbe iz ust pogana bi Evrope moralo biti sram. Evropa naj se zopet povrne h krščanski kulturi, ali pa se bo zrušila v propast.

★

Z izrednim zadovoljstvom je sprejela javnost poročilo, da je iz zbora bogoslovnih profesorjev na ljubljanskem vseučilišču izbran že tretji gospod za škofovsko službo. Za dr. Srebrničem in dr. Rožmanom je prišel na vrsto dr. Jos. Ujčič, ki ga je sveti oče Pij XI. imenoval za belgrajskega nadškofa. Predhodnik njegov, o. Rodič iz frančiškanskega reda, se je namreč umaknil in šel zopet med svoje redovne sobrate.

Ime učenjaka Msgr. dr. Ujčiča je znano v Primorju, na Goriškem, na Dunaju in po Jugoslaviji. Tudi »Bogoljubovim« bralcem ni neznan, saj ga štejemo s ponosom med svoje sotrudnike in prijatelje.

Ko se veselimo, da je papež Pij XI. izbral prav njega za tako važno, odlično pa tudi odgovorno mesto upčštevaajoč njegove duhovske vrline, izredne zmožnosti, njegovo bogoslovno učenost, znanje jezikov, njegovo splošno priljubljenost in družabno umerjenost, — pa nam je zopet težko, da se je poslovil od Ljubljane, ki ga bo močno pogrešala. Pogrešali ga bodo zlasti duhovni sobratje, ki jim je bil ljubezniv tovariš in svetovalec.

Naj ga spremlja božji blagoslov in vodi Sveti Duh v nelahki nadpastirski službi.

Kristusu-delavcu je posvečen novi Vajenski dom v Ljubljani. Malo tuje se sliši ta pridevek za Kristusa-Odrešenika našega; toda vsi vemo, da si je sam izvolil delavca-obrtnika za svojega reditelja in oskrbnika, kateremu je tudi sam pomagal pri delu. Mogočna stavba za vaje je bila blagoslovljena 15. novembra. Škof dr. Rožman je imel ob tej priliki pomenljiv govor o potrebi in vrednosti dela, ki pa mora biti združeno z delom za dušo. V domu je oskrbovanih zaenkrat do 50 vajencev. Gospodinstvo imajo sestre križniškega reda, duhovno vodstvo pa p. Šavora Jožef. Vajenski dom je ustanova društva »Dobrodelnost«; njega predsednik je katehet Val. Tomc.

Svoj veliki praznik je imela hrastniška dolina dne 29. novembra 1936, ko je lavantinski škof dr. I. J. Tomažič blagoslovil novo župnijsko cerkev Kristusa Kralja. Verni delavci in občani ter posestniki v okolici Hrastnika so žrtvovali, kar so mogli, da so si zagotovili lepo in prostorno svetišče. Ni še do-

gotovljeno, a vendar se bo že mogla opravljati služba božja v njem. Slovesnost blagoslova bo gotovo opozorila marsikaterega prijatelja delavstva, da bo kaj dodal za zvonik in za omet novega hrama božjega.

»**Stopil bom k božjemu oltarju**«, 9. novembra 1936 je imel novo mašo v cerkvi sv. Antona v Zagrebu bivši vseučiliški asistent Zvonko Čop, duhovnik banjaluške škofije.

Globok verski in narodni značaj je imela prisrčna svečanost v Stični, ko so bivšemu goriškemu nadškofu dr. Fr. B. Sedeju postavili spominsko ploščo. Rajni metropolit je v vojnem času (1915—1918) s svojim osrednjim semeniščem dobil gostoljubno streho pri »belih menihih«. Društvo »Sedejeva družina« je zato prav tu, na evangelijski strani glavnega oltarja v stiški cerkvi, dalo vzdati spominsko ploščo velikemu možu, ki se je kot sin slovenskih goriških gorá boril za božje in narodne pravice ljudstva. Vsa slovesnost je izzvenela v molitvi: Izprosi, iskreno ljubljeni vladika, po Mariji pri Bogu srečnejših dni za celokupni naš rod! — Cerkevni govor je imel škof dr. Gr. Rožman, sveto mašo pa nadškof dr. Jeglič.

Ljubljanska škofija. Vodstvo jugoslovanske provincije sv. Vincencija Pav. je poverjeno g. Lavrenciju Sedeju, dosedanjemu predstojniku ljubljanske postojanke pri cerkvi sv. Srca Jezusovega.

Lavantinska škofija. Za dravograjskega župnika-prošta je imenovan Matija Munda, kaplan v Ljutomeru.

Kako daleč še...? Rajši bi tegale ne zapisali, da ne bi povečevali madeža, ki so ga vrgli na verno slovensko ljudstvo podiralci in lomilci evharističnih križev po nekaterih krajih naše domovine. Res so to Bogu odtujene, zapeljane, s komunističnim duhom prepojene posamezne osebe, a pretresljiv znak časa je, da so se znašli na slovenski zemlji ljudje, ki so zastrupljeni s sovraštvom do Boga, do Kristusa in do znamenja našega odrešenja. Kar pretrese človeka, če vzame v roke 8. številko odličn. lista »Straža v viharju«. Poleg slike, ki predočuje, kako številna truma možakarjev postavlja velik evharistični križ, je pa naslikan prizor z odžaganim križem, ki leži na tleh. Omenjeni list pristavlja: »Kako daleč je še do podiranja cerkvá, do Rusije, do Španije? Vzklike »Živijo Španija« smo že slišali, ali naj čakamo dejanj? Ali bi se tisti, ki podirajo križe, kaj bolj obotavljali podirati cerkve? Ali bi tisti, ki se ne upajo braniti vaškega križa, s kaj večjim pogumom branili vaško cerkev? Tisti, ki se upa lotiti lesenega božjega znamenja, bi se lotil tudi zidanega... Tisti, ki se ne upa braniti lesenega božjega znamenja, bi tudi zidanega ne branil, obakrat bi tožil: 'Kam smo prišli!'

Ogromna večina pa govori s »Stražo«: Če smo bili doslej Božu hvaležni za luč vere in mučeniško delo odrešenja, bomo sedaj te svetinje branili in vsa njihova zunanja znamenja! Vsak križ, ki ga je zahrbtna roka podrta, bomo postavili nazaj, in če pade stokrat, ga bomo stokrat postavili; in če bo treba stražo držati pred njim, jo bomo držali, in če bo treba umreti pod njim, bomo umrli...!

V Dol. Logatcu so občani z veliko pobožnostjo na novo postavili velik križ in opravili zadostilno češčenje pred Najsvetejšim.

MARIJINE DRUŽINE

Prava sreča, vedrost in veselje. Kako se vse peha, kako vse drvi za srečo in išče veselja dom! Nekateri si umišljajo, da je višek dobrot za bogato obloženo mizo, na plesu, tam kjer sladko pojo; »al' prav'ga veselja na rajanju ni, pijancem, plesalcem veselje beži« — je klical naš vzgojitelj Slomšek, in ugotovil, da je poštenost, nedolžnost srca vir prave, neskaljene in trajne sreče.

Kakor se je Marija, deviška Mati Kristusova, veselila edinstvene odlike brezgrešnosti svoje in v tem uživala že na zemlji izredno blaženost, tako si lahko častitajo vsi, ki so kot izvoljeni otroci Marije dobili v Marijini družbi rešitev, zatočišče, varstvo in brambo čistosti — in si s tem zagotovili ono skrivnostno sredstvo, ki iz nje izhaja toli iskano zadovoljstvo, vedrost in neskaljena sreča.

To spoznanje se stopnjuje do občutnejše zavesti zlasti ob Marijinih praznikih, predvsem na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, ki je glavni praznik vseh Marijinih kongregacij, tudi dijaških. O tem notranjem veselju je govoril dijakom-kongreganistom v ljubljanski stolnici, dne 8. decembra 1936, škof dr. Gr. Rožman pri skupni proslavi Brezmadežne. Omenjal je, da je vsakdo lahko po pravici ponosen zaradi velike milosti, da ima kot kongreganist Marijo za svojo Mater, Gospo in Zavetnico. Latinsko imenujejo ta sveti ponos celó z izrazom »sancta superbia« (sveta prevzetnost). To hoče reči: Član Marijine družbe bi se mogel prevzeti zaradi svoje častne odlike in sreče, če bi ga ne zadržala temeljna krepost, ki naj spremlja vsakega Marijinega otroka — ponižnost. Ta čednost pripomore, da se tudi kongreganist zaveda številnih nevarnosti, da upošteva svoje slabosti, da vsekdar uvažaže važno opozorilo svetega pisma: »Kdor meni da stoji, naj gleda, da ne pade.«

Vsem mladostnim, ki se hočejo na svojem zemeljskem potovanju izogniti stezam, nastlanim z bodičjem in trnjem prevar, s trupom

prevratnih zmot, — vsem, ki ne marajo pasti v nevarne zanke zapeljivih oseb, — vsem, ki hočejo srečno prebroditi vihravo mladost in si očuvati notranji mir, ki je vrelc zaželenne sreče, kličemo: Uvrstite se v armado, ki je nje vodnica — Bezmadežna!

Zagreb. Večkrat se zgodi, da nas dekleta, ki pridejo v Zagreb, ne najdejo, saj še celo ne vedo ne, da je tukaj slovenska Marijina družba, ki ima 200 članic. Zato prosimo gg. voditelje v domovini, da dekleta, ki so primorana priti v Zagreb služiti boren kruh, opozore na našo Marijino družbo.

Vsako drugo nedeljo v mescu imamo zjutraj ob pol šestih sv. mašo s skupnim svetim obhajilom; popoldne ob petih pa govor g. voditelja in nato pete litanije. To se vrši v kapelici pri o. jezuitih, Palmotičeva 31. Vsako četrto nedeljo je reden sestanek pri č. strah, Gunduličeva 12. Na teh sestankih je vedno zelo živahno; program je skrbno izbran, tako, da nudi dekletom res pravo razvedrilo in pošteno zabavo. Naše lepe slovenske pesmične zmeraj veselo odmevajo. Naš požrtvovalni g. voditelj nas tudi na teh sestankih s svojo blago, a v srce segajočo besedo bodri za krepkostno in čednostno življenje.

Dve nedelji v mescu sta torej posvečeni skupnim sestankom, ostale nedelje se pripravljamo za javni nastop. Tekom tega leta smo nastopile že dvakrat, obakrat hvala Božu z dobrim uspehom. Posebno pa občinstvo zadovolji petje dekliskega zbora, obstoječega iz 30 članic. Petje in dramatični odsek vodijo čč. sestre. Pridno delujejo tudi evharistični, misijonski in časnikarski odsek. — Štiri članice so stopile v samostan in štiri so se poročile.

Da bi se dekleta bolj utrdile za težko in nevarno življenje v velemestu, oskrbi kongregacija za svoje članice (a pristop imajo vsa slovenska dekleta), vsako leto pet dnevne duhovne vaje, ki so vedno najsvetlejši dogodek v družbi. Ob sklepu duh. vaj je vedno sprejem novih članic pod Marijino zastavo, druge pa obnovimo posvečenje.

Razveseljav je bil 5. julij, ko smo se v družbi g. voditelja in našega rojaka dr. Klemenca podale na izlet v lepo in ljubo nam Slovenijo na Sveto Planino. V Trbovljah so nas prijetno iznenadile s svojim ljubeznivim sprejemom dekleta ondotne Marijine družbe. Popeljale so nas na prekrasni hrib Sveto Planino. Tam smo se ob prelepem sončnem dnevu naužile svežega zraka, občudovale obsežni razgled in opravile svojo pobožnost.

Končno podamo še zelo važen naslov: »Dekliško zavetišče«, Salovljeva 3, pritličje levo. To ustanovo vzdržuje, sicer ne lahko, Marijina družba s svojimi skromnimi

sredstvi. Pa ne prosimo na tem mestu gmotne pomoči od Vas, drage sestre v domovini, marveč le to, da opozorite sleherno dekle, ki mora v Zagreb, na to zavetišče. Tu bo našla varno zavetje in najlažjo pot v Marijino družbo. — R. P. tajnica.

Trebneje. Ko se nagne leto k svojemu koncu se skoro nehote ozremo nazaj, da še enkrat premostrimo vse naše delo in uspehe v poslavlajočem se letu. In veseli smo, če moremo reči: Storili smo, kolikor smo storiti mogli. Pogled naše družbe pa seže letos za 35 let nazaj k njenemu začetku, ko je pred oltarjem Marije Vnebovzete čez sto (103) deklet v naši župniji prvič obljubljal ljubez in zvestobo najboljši in najljubeznivejši Materi. Od takrat pa leto za letom sprejema nove tovarišice v svoje varstvo. Kdo bi mogel povedati, kolikerkim je naravnala pot, če so krenile napačno, in to tako lepo nežno in neopazno, kot more storiti le ljubeča skrbna materina roka. Razumljivo, da ni sonca brez senc, toda njena ljubezen in skrb gresta do skrajnosti, če le ne najde popolnoma zaprtega srca.

Spomin 35 letnice smo proslavile 22. avgusta na najlepši dan celega leta v naši župniji, na dan celodnevnega češčenja. Kdaj pač bi se mogli lepše poglobiti v božjo ljubezen in izreči lepšo zahvalo, kot pred Jezusom, kjer so po štiri članice in ena jubilantinja izmenoma vsako uro tvorile častno stražo. Da smo se ob tej 35 letnici spomnili na najlepši način tudi vseh umrlih članic in treh gg. voditeljev, se je na dan pred slovesnostjo darovala zanje sv. maša.

Naša družba šteje sedaj 288 članic. Sestajamo se pri mesečnih shodih, odbor pa pri mesečnih, po potrebi še večkratnih sejah. Pri teh sejah gre pa tako: katera ne ve ničesar svetovati in le poslušati, je dolžna odmoliti del rožnega venca za družbo. Vsak prvi petek se zberemo pri društveni sv. maši, bližnje pa tudi v noči na prvi petek pri molitvi sv. ure. Dnevno prejemata po dve članici zadostilno sv. obhajilo, vsako nedeljo pol ure pred sv. mašo pa opravljajo članice zadostilne molitve. Prav posebno se razmahne družabno življenje ob praznikih naših vzornikov: Sv. Neže, Lurške Matere božje, sv. Jožefa, sv. Alojzija, sv. Terezije D. J., predvsem pa na praznik Brezmadežne. Letos smo se skoraj polnoštevilno udeležile dekanjskega shoda v Stični. Za razvedrilo in medsebojno spoznavanje pa prirejamo daljše pešizlete. Vse delo je razdeljeno po odsekih. Časopisje prihaja med nas v sledečih ševilkah »Bogoljub« 174, »Glasnik« 80, »Cvetje« 55 in »Vigred« 31 izvodov.

V oktobru smo bile pri posvetitvi nove cerkvice vrh naših vinogradov. Ta ljubka cerkva je posvečena sv. Jožefu in zre kakor

golobica s sivimi svetlikajočimi krili na svoje sotovarišice v nižini. Cerkevica je izdelana po načrtih in vodstvu g. dekana, našega voditelja. Za pralno mašno obleko in oltarne prte so zbrale članice in jih tudi okrasile z lepim venzenjem. Za svečnike pa so poskrbele članice Marijine družbe za žene.

Koncem novembra smo pokazale na odru igralske talente iz naših vrst z vprizoritvijo »Izgubljene Marte«. 8. decembra je pa naša Varihinja in Vodnica razgrnila svoj plašč še nad 26 novo sprejetimi članicami, ki so se na to pripravljale s posebnimi shodi pri Marijanskem naraščanju. Ta dan je obenem iz naših hvaležnih src priklopela iskrena prošnja, naj nas še vnaprej blagoslovlja z ljubljenim Sinom Devica Marija.

OPAZOVANJA

Treba je razločevati. Zakaj se borimo proti boljševizmu in komunizmu? — Zato, ker je komunizem brezbožna, protibožna vera. Nismo pa ne zagovorniki, ne prijatelji kapitalizma, če se slučajno kdaj znajdemo v isti fronti z onimi, ki — žal — še vedno branijo in zagovarjajo sedanje vnebovpijoče gospodarske in socialne razmere v Evropi, ali pa vsaj nimajo dovolj notranje volje in moči, da bi jih odpravili. Ta okoliščina vodi do usodne zamenjave, kakor da tudi katolištvo in katoliška Cerkev zagovarjata brezsrčni kapitalizem. Gori omenjena okoliščina služi komunističnim vrstam za izgovor, ko besnijo proti duhovščini, ko morijo, požigajo in rušijo cerkve in verske naprave.

V resnici pa imamo katoličani s to kapitalistično soseščino v protiboljševiški fronti prav tako malo opraviti in prav tako malo skupnega, kakor s protibožnim boljševizmom. Prav zastran tega, ker nas hočejo zmotno ali zlonamerno istovetiti s kapitalističnim zmagajem, je potrebno da svoje nasprotje do kapitalizma, kakor se danes javlja, prav tako odločno in jasno podčrtamo, kakor do komunizma. O brezbožnosti in nemoralnosti mamoničnega kapitalizma morajo biti naši ljudje vsaj toliko prepričani, kakor o boljševiškem protibožstvu. Dobro se zavedamo, da ne bo zaradi tega žgoče sovraštvo komunistov do Boga, do Cerkve in duhovnikov nič manjše. Toda komunizem potem ne bo imel tudi ne navideznega povoda, da bi v imenu socialne pravičnosti mogel dvigati ljudske množice proti Cerkvi in pobijati krščanstvo kot sovražnika proletarijata.

(Po »Slovincu« 19. XI. 1936.)

Kdor pomaga, da pride »Bogoljub« v družino, ki ga še ni imela, je apostol dobrega tiska.

ANEKDOTE*

Druga izdaja. Neki bogat grof je daroval papežu Piju IX. precejšen znesek za dobre namene. Poklonil je pa denar v krasni skrinjici, ki je imela obliko lepo vezane knjige. — »Lepo se vam zahvalim,« pravi papež, ko z zanimanjem opazuje nenavadno knjigo. »Kdaj bo pa izšla druga izdaja?« (Papež Pij IX. je vladal sveto Cerkev od 1846—1878 l.)

Ladja in posadka. Ko se je Pij IX. nekoč razgovarjal z nekim kardinalom in tožil o težkih časih, ki jih je Cerkev doživela, ga je kardinal tolažil: »Vaša Svetost naj se ne vznemirja. Ladja Petrova se v viharju ne bo potopila. To zagotovilo nam je dal Gospod sam.«

»Da, že!« mu odgovori sveti oče. »Toda Gospod ni govoril o posadki.«

Doktor, ki kašlja. Papež Leon XIII. (1878 do 1903) je bil vprav nekaj prehlajen, ko bi moral sprejeti večjo skupino romarjev in imeti nagovor. Osebni zdravnik Lapponi mu v skrbi za njegovo zdravje izroči zavojček zdravilnih kroglic, obenem pa priporoči, naj bo previden in naj vse hitro opravi.

Papež sprejme romarje. Med njegovim nagovorom ga zdravnik s pogostnim prisiljenim pokašljevanjem opozarja na prejšnji navet. Leona to ni motilo, marveč je mirno nadaljeval. Ko je bila avdienca končana, stopi naravnost k Lapponi-ju, vzame še nedotaknjeni zavitek zdravil iz žepa, pa ga da zdravniku rekoč: »Nate, ljubi doktor; vam je tega bolj treba kot meni, ko tako pokašljujete.«

Siva starost. Leonu XIII. je bilo že 90 let, ko mu je skupina redovnic v avdienci hotela napraviti posebno veselje z zagotovitvijo, da bodo vsak dan goreče molile, naj mu Bog da doživeti sto let. »Lepo, lepo,« pravi papež; »vendar pa ne maramo božji volji in previdnosti začrtati nobene meje.«

Sveti Duh. Ko se je kardinal Sarto, poznejši papež Pij X. (1903—1914) odpeljal iz Benetk k volitvi novega poglavarja svete Cerkve v Rim, mu je neka gospa gostobesedno zagotavljala: »Veliko sem molila, naj bi Sveti Duh kardinale razsvetlil, da bi za Vas oddali svoje glasovnice.« Nato kardinal Sarto: »Imate pa zelo slabo mnenje o Svetem Duhu.«

Krojač in brivec. Družinsko ime Pija X. »Sarto« pomeni v našem jeziku »krojač«. Ko se je neki Monsignore v Vatikanu čudil, da papež Pij X. ne potrebuje brivca, marveč da vse to sam opravi, mu je sveti oče šegavo odgovoril: »V moji beneški domovini je več lokalov (poslovnih prostorov), ki imajo napis: »Krojač in brivec«, zato hočem tudi jaz izročiti zvest ostati.«

* Anekdote: zajemljive in poučne zgodbe (iz življenja zadnjih papežev).

Omedlevica. Ko je bil izvoljen papež Benedikt XV. (1914—1922), so ga oblekli v bela oblačila. Njegov dolgoletni tajnik, Msgr. Miggone, je bil tako prežet od notranjih čustev, da se je skoraj onesvestil. Papež se smehlja in pristavi: »Glej, glej, kakor bi bil o n za papeža izvoljen!«

Glava in noge. Sedanji papež Pij XI. (1922 do —) je določil medtem že umrlega kardinala Perosija za važno službo. Ta se je pa branil, češ da ga noge bolijo in da bi težko zmagoval naporno službo. »Za opravila, ki jih boste, eminenca, imeli,« — odgovori sveti oče kratko — »ne potrebujete nog; zadostuje glava.« — In pri tem je ostalo.

Novi nadškofo. Po smrti kardinala Tosi-ja, nadškofa v Milanu, so ugibali, kdo mu bo naslednik. Imenovali so več osebnosti. Ena novica je podrla drugo. Tudi Pij XI. je slišal o govoricah in o raznih kandidatih. Pristavil pa je: »Ko bodo Milančani z imenovanjem pri kraju, bom pa jaz enega izvolil.«

RAZNO

Duhovne vaje v »Domu Device Mogočne« se bodo vršile: Za dekleta od 26. do 30. decembra 1936. Za žene od 23. do 27. januarja 1937. Oskrbnina znaša 100 Din. — Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

V dneh božičnih, ko gledamo v duhu pred seboj božje Dete, ležeče na slami, obdarjamo pri dobrodelnih božičnicah sirotne in pomoči potrebne otroke. Karitativnost dobrih vernikov pa sega tudi čez meje naše domovine, daleč tja v pokrajine, kjer v zmoti in temi poganstva živečih prebivalcev še ni ošinila luč prave vere. Za rešitev poganških otrok se ogrevajo zlasti v teh dneh srca naše pridne mladine, ki se družijo v dobrodelni cerkveni ustanovi, znani pod imenom »Dejanje svetega detinstva Jezusovega«, torej v ustanovi, ki je pod pokroviteljstvom Jezusa samega posvečena rešitvi bednih in nesrečnih poganških otrok iz satanove oblasti.

Pridite ljubljanski miljenici Jezusovi — da se tako zahvalite za dar prave vere in da se spomnimo v skupni molitvi (morda s kakim darom v nabiralnik) otrok po misijonskih krajih.

V ljubljanski uršulinski cerkvi bo taka mladinska pobožnost na god »nedolžnih otrok«, dne 28. decembra (ponedeljek) s sveto mašo ob osmih zjutraj za žive člane sv. Detinstva (sv. obhajilo!), in z nagovorom ter posebnim blagoslovom mladine ob štirih popoldne.

Za srečno zadnjo uro in hitro rešitev iz vic opravlja po vsem svetu razširjena ingolstadtška mašna zveza po 2700 sv. maš na dan

za svoje člane. Šteje namreč okoli en milijon članov in vsak naroči po eno sv. mašo na leto. Tako postane deležen tudi vseh drugih. Za Slovenijo je uprava te »Marijine mašne zveze« v Mariboru pri frančiškanih. Kdor bi želel pristopiti, se lahko oglasi pismeno ali ustno in plača 4 Din (po pošti 5 Din) za tiskovine in vpisnino. — P. Severin Korošec, upravitelj.

Pot v zakon. Prav vzornih in srečnih zakonskih zvez, kakor skušnja govori, ne bo veliko; saj vemo, kako se danes mladostniki vdajajo lahkomišelnostjo, tj. vdanostjo in nepremišljenim ljubavnostim, kako se vežejo v zakonski jarem brez resne dušne priprave, brez posveta z duhovnim voditeljem. Pogosto je ta pot vsekrižem še omadeževana z grehi, ki uničujejo že vnaprej srečo, razumevanje in blagoslov v zakonu, osobito še pri onih, ki jih spremlja demon alkohol.

S koliko resnobo se pa odločajo posamezniki za tako važno zakonsko življenje, ki naj po božji volji združuje za trajno poštena ljubeča srca, dokazuje pismo, poslano uredništvu »Bogoljuba« ob enem z zahvalo za božjo pomoč v tej zadevi. Glasi se:

»Glaboko verno katoliško dekle je tista prijateljska duša, ki v njej vidim izpolnitev vzvišenega vzora po čim lepšem in svetlejšem katoliškem družinskem življenju. Ker ta izvoljenka ni imela moči, da bi se odločila zame, me je zapustila; toda priporočil sem se Marijini priprošnji in posredovanju sv. Boska. Dosegel sem, da se je po krajšem posvetovanju z duhovnim voditeljem vrnila.

Ta stvar se nikar ni izvršila naravnim potom, marveč jo pripisujem z vso pravico posredovanju Marije Pomočnice in sv. J. Boska, kateremu na čast sem opravil prošensko devetdnevno. — (Podpis.)

Malo jih je, ki bi znali razložiti, kaj pomeni smrekca na sveti večer, ali kakor pravijo »božično drevesce« — (Kristusovo drevesce). — »Božična smrekca« pomeni v liturgičnem smislu najprej ono »drevo življenja sredi vrta (paradiža) in drevo spoznanja dobrega in hudega.« »Od tega drevesa pa nikar ne jej« — je Bog zapovedal prvemu človeku; zakaj če boš od njega jedel, boš moral umreti.« — Radovednost in napuh sta zavedla človeka v nepokorščino in nesrečo, ki je zadela ves človeški rod. Bog se je človeka usmilil in obljubil Odrešenika, ki je za nas na lesu križa umrl. In prav na ta les križa nas spominja »Božična smrekca«. Milost odrešenja in zasluzenja Jezusovega pa je izražena v okraskih in obeskijah na drevescu. Luči, svečke, ki jih na drevesu prižigamo, pa značijo Kristusa, »luč v razsvetljenje narodov«.

Tak pomen dajemo božičnemu drevescu, ki je pa — kakor trdijo zgodovinarji — pro-

testantskega (nordijskega) izvora. Prav za stran tega se zlasti po Italiji pa tudi po drugih katoliških deželah že več let prizadevajo, da bi izpodrinili drevesce in povsod vpeljali samo jaslice, saj drevesce najdemo tudi v judovskih in drugoverskih družinah. Lani pred božičem je tajnik fašistovske zveze v Italiji razširil odredbo, naj se božična smrekca kot »tujski običaj« izkorenini in odpravi.

Kjer pa hočejo verniki na vsak način ohraniti tudi to navado, naj vsaj skrbe, da ne bo manjkalo jaslic, saj so le jaslice pravi, zares krščanski spomin na rojstvo Gospodovo. Jaslice vlivajo hvaležnost in ljubezen do Jezusa v mlada in stara srca.

ODGOVORI

P. T. Sr.: Prosim pojasnila o povesti »Jangec Ovsenik«, da ovržem prazno sumnjo, kakor da utegne na dobre vreči nekaj sence.

Povest »Jangec Ovsenik«, ki je bila sprejeta v lanski letnik »Bogoljuba«, so povsod brali z veliko pozornostjo, in so posamezne številke romale od rok do rok. Spisana je s potrebno previdnostjo in rahločutnostjo, zlasti pa z vzgojnim namenom. Ta družinski roman živo dokazuje, kako se mladi ljudje, pa če so tudi najboljši, po lastni krivdi pogreznejo v nesrečo, ki jih spremlja potem vse življenje, če se ne ogibajo pristojevoljne bližnje priložnosti in nevarnosti za greh. Kolikokrat ponavljajo to opozorilo cerkveni govorniki v pridigah, v krščanskem nauku; kljub temu se dogajajo nesreče, kakršno opisuje tudi zgoraj omenjena povest. Ni prazen izrek, ki pravi: »Priložnost stori, da postane človek tat.« Sto in stokrat je bil ta pregovor že izpričan. Da ima veljavo zlasti še v primerih, ko gre za ohranjenje najlepše kreposti, ni treba dokazovati, saj so nešteto krat okusile bridke posledice tudi osebe, ki so bile luč na svetilniku.

Drugo, kar nas ta povest uči, je resnica, da zahteva Bog za greh, četudi je storjen iz lahkomisljene prenegljetosti, zadoščenje in pokoro — že tu na zemlji. Bog pa more v svoji dobroti posledice greha obrniti tudi v dobro; o tem nas pouči nauk o božji previdnosti, pa tudi ta naša mikavna in pretresljiva povest.

V Janku je še posebej vtelesen notranji boj za dosego poklica. Po molitvi, po posvetovanju z Bogom in pod vodstvom modrega spovednika je dosegel svoj vzvišeni cilj kljub vsem zunanjim mikom mladega, živahnega okolja.

N. B. Travnik. Ali morem darovati sveto mašo, pri kateri sem navzoča, ali sveto obhajilo za več namenov, n. pr. za sv. očeta in ob enem tudi za drugo osebo? Ali imajo vsi enak del?

Sveto mašo (sadove svete maše), sveto obhajilo, post, miloščino, moremo tudi drugim darovati, to je gotovo. S tem pride dobro delo na korist drugim, v kolikor je zadoščevalno ali prisilno, v kolikor je zaslužno, pa koristi nam samim. Ni dvoma, da sadove svete maše, ki je neizčrpna zakladnica milosti, lahko darujemo eni ali več osebam, saj itak prepustimo božjemu neskončnemu usmiljenju in pravičnosti, kako in v kakšni meri hoče razdeliti našo duhovno miloščino.

Ista. Katera so dobra dela, ki jih lahko darujemo za razne namene. Dolžnost imam, da pripravljam hrano za bolnike, da jim strežem. Ali se šteje to za dobro delo? Ali so dobra dela samo taka, ki si jih človek svojevoljno naloži?

Dobra dela so vsa taka dela, ki so Bogu po volji in jih s pomočjo božje milosti opravljamo iz Bogu dopadljivega namena. — Predvsem smo dolžni opravljati tista dobra dela, ki jih ukazujejo božje in cerkvene zapovedi in katera nam naklada naš stan. Dobra dela, ki jih sveto pismo posebno priporoča so pa: molitev (ki obsega vsa dela bogovdanosti), post (dela zatajevanja), miloščina (ki obsega dela krščanske ljubezni do bližnjega).

Iz tega je jasno, da je strežba bolnikom močno zaslužno delo, četudi spada k poklicu, saj moramo vse izvrševati v ljubezni do Boga in do bližnjega. Kar si človek svojevoljno naloži, je seveda dobro delo še večje vrednosti pred Bogom.

Ista. Kaj je »žrtev«? Ali se to šteje za žrtev, kar moram storiti, pa mi je težko. Ali se morejo take žrtve drugim nakloniti na korist?

»Žrtev« (žrtva) je duhovni dar, ki je povezan s težavami, pa ga podarimo komu iz naklonjenosti; »žrtev« je tudi dragocena, ljuba stvar, ki se je iznebitim zastran druge osebe. Ako n. pr. oče porabi svoje prihranke, da izštudira svoje otroke, se je zanje žrtvoval. — Uboaga vdova je darovala, kakor pove sveto pismo, zadnja dva vinarja v templju; to je bila žrtev. — Kdor premaguje grešno nagljenje iz ljubezni do Boga, se žrtvuje. — Kdor se odpove kakšni ugodnosti, dovoljenemu veselju, zabavi Bogu na ljubo, je prevzel nase žrtev. — Kdor težko delo, ki ga je sicer dolžan izvrševati, stori iz ljubezni do Boga, se žrtvuje. To žrtev lahko daruje v dobre namene.

K. B. B.: Kaj je z bratovščino vsakdanjega obiska? Ali bi se ne dala vpeljati po naših župnijah?

Bratovščina sv. Reš. T. ima razne inačice z istim namenom: pospeševati češčenje presv. R. T. — Škofje niso strogo vezani, da bi morali ustanoviti v vsaki župniji bratovščino sv. R. T., kakršno hoče kánon 711, § 2. Ustanoviti morejo tudi kako drugo nabožno družbo ali zvezo sv. R. T. in jo pridružiti glavni bratovščini v Rimu. Taka družba je tudi »bratovščina vsakdanjega obiska«, ki jo je omenjal »Bogoljub« (1935, št. 4.) in je vpeljana v turinski škofiji, pa morda še kje drugod.

N. V.: Kaj je »duhovna sobota«? — Lepa pobožnost, nič težkega; ima pa blagodejen učinek za ves svet. Ta pobožnost je v tem, da človek v soboto po prvem petku daruje po rokah Marije, posreduje vseh milosti božjemu Zveličarju sveto mašo in sveto obhajilo, vse molitve in dela, vse veselje pa tudi žrtve in trpljenje — za posvečenje duhovnikov in duhovskih kandidatov vsega sveta. Če svete maše in svetega obhajila ni mogoče darovati v soboto, se sme to storiti prejšnji ali naslednji dan. — Duhovska sobota ni ne bratovščina, ne družba, marveč je pobožnostna ustanovitev za katoličane vsega sveta, kakor n. pr. prvi petek v mesecu. Kdor se hoče v ta namen še bolj žrtvovati, more darovati vsako soboto duhovnikom. Sveti oče Pij XI. je to žrtvovanje z veseljem pozdravil in priporočil.

DOBRE KNJIGE

Svetovna kriza katoličanov vstaja. Dobila je svoje glasilo, ki ima v francoskem in nemškem jeziku pisane razprave. Ta »Bulletin du Regnum Christi«, glasilo Kraljestva Kristusovega, se tiska v Ljubljani, kjer je sedaj osrednja pisarna. Klic »Naša pomoč je v imenu Gospodovem« — se ponavlja v listu z velikimi črkami in v vseh evropskih jezikih na vseh straneh.

Kralj z neba. Edvard Gregorin, član gledališnega igralskega zbora v Ljubljani, je napisal novo božično igro »Kralj z neba — sedem znamenj ob času rojstva Kristusa Kralja«. Delo je sestavljeno v lepem jeziku, je polno mikavnih prizorov. Ima tudi odobrenje škofijskega ordinariata. Primerno je tudi kot berivo, nadvse dobrodošlo je pa gledališkim odrom za vpriporitev v božični dobi. Cena 15 dinarjev. (Kom. zaloga Jugoslovanske knjigarne in Ljubljani.)

»Temelj našega življenja mora biti: sveto obhajilo in sveta maša.« (Španski stotnik José de Gregoris, branilec El Alcazarja.) To prepričanje mora prežeti vsakega katoličana, če hoče, da bo živel življenje otroštva božjega in napredoval v kreposti. Prav zato ne bomo nehali opozarjati na zgorajšnje pravilo, ki naj nas spremlja vselej in povsod; zato se bomo prizadevali zanesti med bralce »Bogoljuba« ne samo gorečo vneto za sveto mašo tudi vsakdanjo, marveč bomo tudi s poukom o najsv. daritvi to vneto še poglobljali in krepili. Pouk in prakso pa podpirajo molitveniki. Imamo jih precej, tudi izredno dobrih. Kljub temu pa je prav, če opozorimo na mašne knjige, ki so svetovnega slovesa in jih pod imenom »Schott« v raznih inačicah izdaja založba Herder, Freiburg in Breisgau.

Zadnjič smo omenjali Šotov nedeljski mašni molitvenik, z molitvami kakor jih opravlja mašnik. (V latinskem in nemškem jeziku.) Danes pa opozarjamo vse, ki umejo ta dva jezika, da je v isti založbi izšel ročni misal z isto vsebino, kakor mašnikova mašna knjiga (v latinskem in zraven v nemškem jeziku). V dodatku je »Kyrieale« v notah in kratki življenjepisi svetnikov.

To knjigo je priporočil sam sveti oče Pij XI. Izšla je že v 41. izdaji. Posebej je izšla še tako zvana ljudska izdaja (Volks-Schott); mašna knjiga z molitvami, ki se umajajo z mašnikovimi, a samo v nemškem prevodu. To je že 7. izdaja. — Schottovi molitveniki so znani po vsem katoliškem svetu.

V isti založbi (Herder, Freiburg in Breisgau) se dobi Schott 5, to je misal, mašna knjiga z debelim tiskom. Izšla je pravkar z naslovom »Liturgisches Mess- und Gebetbuch in Grossdruck« 1936. Vsebuje maše nedelj, praznikov in svetnikov; ima mašne obrazce za vse vrste svetnikov in za posebne namene. V drugem delu je celotni molitvenik za vse prilike in potrebe; v tretjem so pa liturgične pesmi. Kdor si želi mašne knjige s tako močnim tiskom, bo težko dobil kaj popolnejšega. Prav bi bilo, če bi tudi v slovenskem jeziku imeli tak misal. Obseg (732 str.) se zaradi velikega tiska znatno poveča. Če se pa porabi tenak papir, debelost knjige ni preveč znatna.

Po Mariji k Jezusu. 10 cerkvenih pesmi za moški in mešani zbor. Zložil F. Kaling. Priredil Stanko Premrl, izdal in založil Viktor Cadež, 1936. Cena 8 dinarjev.

Lahki, po večini precej prikupljivi napevi v priredbi glasbenega mojstra Premrla imajo novo besedilo. Zbirka se bo v vrsto drugih modernejših in bolj zgoščenih cerkvenih skladb za spremembo prav lahko sporedila in uporabila. Cena ličnemu formatu je začuda nizka.

Koledarji in »Pratike« se nam ponujajo. Uredništvu »Bogoljuba« so bili poslani ti-le:

1. »Družinska Pratika« za navadno leto 1937. Tako lepa je in bogata po vsebini in praktična obenem, da se sama hvali. Četudi je danes svet preplavljen z raznimi koledarčki, pa vendar večini še vedno ugaja »Družinska Pratika«, ker smo je tako vajeni. Priznati pa tudi moramo, da ima

najlepše slike v bakrotisku — in da je najbolj poceni.

2. »Misijonski koledar« 1937 ima letos na naslovni strani sliko škofa Friderika Baraga, ima pa tudi med slovstvenimi doneski več zanimivih drobcev iz škofovega življenja. Koledar je bogato opremljen s slikami. Cena 10 Din. (Izdalo misijonišče v Grobljah, p. Domžale.)

3. »Ave Maria—Koledar« 1937. Ta je pa po vsebini največji in najbogatejši, saj ima 250 strani. Prijatelji ameriških »Slovencev« in vsi, ki imajo svoje onstran »luže«, ga radi prebirajo.

4. »Kalendar Gospine Krunice«, 1937 je podoben koledarju družbe sv. Mohorja. Naroča se pri upravi dominikanske naklade »Istina« v Zagrebu — Maksimir. C. 10 Din.

5. »Kalendar sv. Ante« 1937 se odlikuje po izbranih slikah v bakrotisku. C. 10 Din. (Izdaja »Glasnika sv. Ante«, Sarajevo.)

6. Med najlepše, po opremi s slikami (deloma v bakrotisku), po mnogovrstnosti vsebine najprikljubivejši je brez dvoma »Kalendar Srca Isusova in Marijina«. (10 Din.) Priredilo uredništvo Glasnika presv. Srca v Zagrebu.

II. evharistični kongres za Jugoslavijo v Ljubljani 1935. V okusno vezani in s premnogimi dobro posrečenimi slikami opremljeni knjigi je na 700 straneh podrobno opisano, kako se je vršil veličastni kongres v slavo sv. Evharistije leta 1935. Kako natančno so n. pr. zabeležena vsa skupna in posamezna zborovanja z dnevnim redom in celo z vsem besedilom predavanj in govorov! Potem pa vse pripravljalo delo, dogodki po kongresnih svečanostih, odmevi kongresa itd. itd. V poznejših vekih bo ta knjiga glavna priča vernosti slovenskega naroda pred zatonom drugega tisočletja. Kdor količkaj more, naj si nabavi to krasno delo, ki z ozirom na veliki obseg in slike in vezavo — ni drago.

PROŠNJE IN ZAHVALE

P. T. Sr. priporoča svoje štiri brate in sestro za pomoč v duš. zadevah in sebe za pravo spoznanje božje volje — Mariji Brezmadežni, sv. Tereziji D. J. in b. služabniku Slomšku. — Neki dijak se presrčno zahv. Materi b., sv. Jožefu in služabniku bož. škofu Slomšku za očito pomoč v neki šolski zadevi in se še nadalje priporoča. — Jakob Šešerko se iskreno zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje brez operacije. — F. B. priporoča sv. Tereziji Det. J., sv. Bosku, sv. Srcu J. in M. zdravje in spreobrnitev sina. Prosi tudi za molitev dobrih vernikov. — K. I. se priporoča Mariji Pom. na Brezjah, sv. Srcu J., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J., s. Mariji Celini za dosego redovnega življenja. (V bratovščino N. L. G. sprejemajo v Ljubljani, stolno župnišče.) — B. K. se zahvaljuje Materi b., sv. Antonu P., dušam v vica in M. T. Ledochowski za razna uslišanja in pomoč pri izpitu. Priporoča tudi v molitev zlasti redovnicam več oseb. — Iskreno se zahvaljujem služabniku bož. Antonu Mart. Slomšku za pomoč v zelo važni zadevi. — Magdič Anton, Maribor.

PRAVA SLIKA

Sončna in senčna stran. Ko z ogorčenjem obsojamo divje in krvoločno početje s sovjeti dogovorjenih rdečih druhal na Španskem, kaj radi prezremo, kako junaško ljubezen do Boga in domovine so v teh mesecih izpričevali dobri španski katoličani, predvsem mladi fantje iz Marijinih družb. Marsikdo je v na-

glici morda že izrekel obtožbo, češ da je katoliška Španija naenkrat odpovedala.

Če pogledamo v ozadje vseh dogodkov, dobimo seveda vse drugačno sliko. Katoličani in vsi, ki se trudijo za versko življenje, za red, mir in pravičnost, so ostali to, kar so bili. Umevno pa je, da nastane tam, kjer zavlada razbesnela, nahujskana druhal, kjer gospodari sovjetska brezvestnost, meč, ogenj, dinamit in strojnica, — strašno stanje, ki naj ga nas Bog varuje.

Kako je pravi Španec versko prežet, naj pojasnijo poročila, ki so jih objavljali listi o dogodkih iz zadnje krvave borbe:

Poročevalec iz Pampelone je pisal: »Veselj se bilo gledati, kako so si brambovci v beli armadi pripenjali znake presv. Srca Jezusovega na prsi, drugi si nadevali karmelske škapulirje, tretji pa svetinje Marijine družbe. Dvajset spovednikov je bilo pred odhodom teh borcev na bojišče naravnost obleganih, da so delili svete zakramente; nekateri so se spovedovali v vojašnicah, drugi kar na prostem, pod senco dreves in drugod.«

List »La Croix« piše (13. X. 1936): »Neki stotnik v »El Alcázarju« je skrbel, da so od rdečih obkoljeni branilci trdnjave odmolili vsak dan dopoldne in popoldne rožni venec pred podobo Brezmadežne. Med obleganci je bilo zasidrano prepričanje, da jih Marija ne bo zapustila.«

Glavni guverner trdnjave Cirujano je imel tri sinove med brambovci. Vsi so bili ranjeni; po rešitvi je priznal: »Bog je naš zmagovalec, naša ljuba Gospa pa naš general.«

Trdnjavski zdravnik dr. Marin je odgovoril, ko so ga izpraševali o življenju za časa 72 dnevnega obleganja v trdnjavi: »Strašno je bilo... Brez luči, brez pitne vode, brez zdravil... Zame je bilo to, da smo vzdržali med neprestanim ognjem iz sovražnih vrst, trajen čudež naše ljube Gospe. Ves čas nismo imeli še enega primera nalezljive bolezni ne, pa smo dobivali samo slab kruh in koščke mezgovine... Nikoli ne bom pozabil svoje nebeške Matere.«

Navedemo še besede stotnika José de Gregoria, ki je zatrjeval: »Španija se bo ohranila in dvigala le, če se bo dejansko oklepala Boga. Temelj našega življenja mora biti sveto obhajilo in sveta maša.«

V Rim so dobili po ovinkih zaupno pisano poročilo o junaški smrti nekega člana Marijine družbe v Barceloni. Ime je ostalo prikrito, ker sorodniki žive v Kataloniji. Pokojni je bil konjeniški častnik, ki so ga rdeči, ko je bil ranjen, ujeli, obsodili na smrt in ustrelili 8. oktobra 1936. Pred smrtjo je pisal svojim staršem:

»Ljubi starši! Ko bo to pismo v Vaših rokah, boste že slišali o smrtni obsodbi, ki jo je izreklo nad menoj 'ljudsko sodišče'. Zločin, ki me ga dolže, je v tem, da sem hotel braniti Španijo in vero. Z veseljem in ponosom življenje za Boga in za Španijo. V teh trenutkih čutim bolj ko prej, da življenje gre Bogu.

Prosil sem Boga, naj se zgodi njegova volja nad menoj. Hvaljen bodi Gospod! On je, ki vodi Španijo. Zagotavljam Vas, da so to najboljši trenotki mojega življenja. Umrjem s čisto vestjo za domovino in hrepeneče čakam trenotka, ko me Bog pokliče k sebi.

Ne bodite potrti, ko zveste to novico. Veselite se! Bog hoče tako in Španska potrebuje mojo kri. Z nebes doli bom čuval nad Vami.

Odpustite mi, če sem kdaj kaj zagrešil. Nad vse Vas zahvaljujem za versko odgojo, ki ste mi jo bili preskrbeli; kajti samo dobri vzgoji se mi je zahvaliti, da umrjem kot pošten katoličan...

Vaš sin, ki umira z Bogom.

Fernando.«

»Naš čas potrebuje še mnogo več zagovornikov in branilcev resnice s peresom, kot pridigarjev resnice na leci.«

PROŠNJA UPRAVNIŠTVA

P. n. naročniki, ki prejema »Bogoljuba« na svoj naslov, dobe položnico v današnji številki. Močno bo ustrezno, če odda vsakdo izpolnjeno položnico z denarjem vred že v bližnjih božičnih dneh in poravna naročnino za vse prihodnje leto 1937.

Naročnino skupnih odjemalcev poberejo poverjeniki in pošljejo upravi z navedbo dokončnega števila izvodov.

P. n. naročniki, ki žele kakšne spremembe v načinu pošiljanja ali pa v naslovu, naj to zapišejo na »hrbtu« srednjega dela položnice, oziroma naj to naznanijo svojemu poverjeniku.

Cena »Bogoljuba« ostane nespremenjena.

Če uvažujemo lično opremo in umetniško izdelane slike v bakrotisku, ki je znatno dražji od navadnega tiska, je »Bogoljub« najcenejši list in se z naročnino še vsi stroški ne krijejo.

V Jugoslaviji stane:

za posamezne naročnike 20.— Din,

za naročnike pri poverjenikih 18.— Din.

Za inozemstvo je določena cena, ki odgovarja višini 24 Din.

Za Avstrijo 3.— šil.

za Češkoslovaško . . . 15.— Kč

za Francijo 10.— fr.

za Italijo 8.— lir

za Ameriko —.50 dol.

Čas govori vabi zahteva

da smo vsi apostoli dobrega tiska. Nesrečno Španijo je vrglo v ogenj, v pokolj, v kri in smrt predvsem od boljševoikov zastrupljeno in podpirano časopisje. Razdejane Španije, versko osirotele Mehike ne maramo pri nas doživeti. Zato bomo skrbeli, da se bo utrjevalo verskonravno življenje po slovenskih družinah, da se bo uveljavljala krščanska pravičnost in ljubezen vsepovsod.

Med prvimi klicarji in glasniki za obnavljanje domovine v tem pravcu je gotovo naš

„Bogoljub“

To je družinski list, ki ga ne more in ne sme pogrešati nobena krščanska hiša.

Ne zapirajte mu svojih domov, ne bodite nevoljni, če pridejo trkat naše dobre zastopnice in zastopniki iz Marijinih družb, da vam ponudijo »Bogoljuba« v naročbo. Ni prijetna služba agitatorjev; toda za ta list, ki je hkrati tudi glasilo Marijinih družb, delati, se pravi udeleževati se v smislu in po namenih Katol. akcije, ki ima v Marijinih družbah najorlejšje zastopnike in sotrudnice.

»Bogoljub« je dovolj znan.

Kaj je njegov končni cilj, je izraženo že v njegovem imenu. Znan je pa zlasti po prelepah, umetniških slikah, kakršnih nima noben cerkveni list v Jugoslaviji. Sam se torej priporoča. To kratko spremstvo smo mu dali za bodrilo vsem, ki ga širijo.

U R E D N I Š T V O

VSEBINA: Pesem: Marija v božji naravi. Med pastirji. (SS) — Božična legenda o kresnici. (J. S.) Naši pogovori. All rest! (J. Langerholz). Družina (A. V. M). Dve besedi o našem pobožnem ženstvu. (J. Kalan.) Ob mejniku. (A. Č.) Povest: Soncu naproti. (Acherman-Puceelj). Pesmi: O polnoči. Pri jaslicah. Svetonočna zgodba. Iz življenja Cerkve. Marijine družine. Opazovanja. Anekdote. Razno: Dobre knjige. Odgovori. Odpustki. Koledar in d. nameni. 10 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 30 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za januar 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Splošni in posebni nameni sv. očeta. | **Kristjani med mohamedanci.**

Mesečni zavetnik: **Janez Zlatoust, škof, cerkveni učenik.**

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1 2	Petek Sobota	Obrezovanje Gosp. Makarij, opat	Božji blagoslov na ves narod Naši rojaki v tujini	Ljubljana, Trnovo Dobrača pri Kropi	Starigr
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Ime Jezusovo Tit, škof Telesfor, papež Razglašenje Gosp. Valentin, škof Severin, opat Julijan in Bazil. m.	Zmaga nad brezboštvo Naši škofje in škofstve Sv. oče in potrebe sv. Cerkve Misijsko delo Duhovniki in bogoslovci Redovniki in redovnice Naši narodni voditelji	Veliki Gaber Grosuplje Javorje pri Litiji Vrh sv. Treh Kraljev Stari log Mozelj Ljubljana, Leonišče	Sl. gradec, S. Martin Maribor, sol. sestre Slovenjgradec Slovenjgr., bolniš. S. Janez p. Dravogr. Razbor
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. po r. Sv. Družina Higin, papež m. Ernest, škof Veronika M., dev. Hilarij, škof c. uč. Pavel, puščavnik Marcelin, pap. m.	Posvečenje naših družin Naše šole in mladina Bolniki in vsi trpečii Naši fantje in dekleta Naši možje in žene Naša inteligenca Izpeljava konkordata	Begunje pri Lescah Olševek Borovec Li., Zavetiš. sv. Jož. Unec Podzemelj Sora	Sl. gradec, S. Miklavž Sv. Ilj pod Turjakom " " Sv. Vid nad Valdek. Pameče Dolič Sv. Peter na Kr. gori
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. po r. Anton, pušč. Petrov stol v R. Kanut, kralj Fab in Seb., m. Neža, dev. muč. Vincenc, muč. Zaroka M. D.	Delo za sveto zedinjenje Nedeljsko posvečevanje Duhovne vaje in misijoni Slomšek-Barogov proces Vera našega naroda Naši vojaki Ženini in neveste	Železniki Ljubljana, sv. Peter Spitalič Kočevje Sela pri Kamniku Goriče Poljane pri Toplicah	Podgorje Sele Vuzenica " " Maribor, usmiljenke Sv. Jožef nad Celjem
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. Predp., Tim. Spreobr. Pavla Polikarp, škof Janez Zlat. š. c. uč. Rogerij, spozn. Franc. Saleš. š. c. uč. Martina, dev. muč.	Pogostno sv. obhajilo Spreobrnjenje grešnikov Naša Katoliška akcija Cerkveni govorniki Spoznanje pravih poklicev Katoliški tisk in časnikarji Mir in ljubezen med narodi	Brezovica Vrhnika Mavčice Ljubljana, uršulinke Kodeljevo, Ml. dom Ljubljana, Rakovnik Peče	Sv. Jožef nad Celjem Celje, kapucini " " Celje, bolnišnica " "
31	Nedelja	2. Predp., Jan. Bosko	Salezijanci. Ta mesec umrli	Groblje	Celje, šolske sestre

Odpustki za januar 1937.¹⁾

1. **Petek**, prvi v m. **Novo leto**. P. o.: 1. čl. br. Sreca M.; 2. čl. družbe kršč. družin; 3. istim kakor 16. dan; 4. čl. br. sv. R. T. v br. cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.; vsem, ki prejmejo sprav. sv. obh.; 6. čl. br. sv. S. J.

2. **Sobota**, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

3. **Nedelja**, prva v m. **Presladko ime Jezusovo**. Čl. r. v. br. 3 p. o.: a) če v bratovski cerkvi molijo p. n. sv. o.; b) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T.; c) če so prvi mesečni procesiji. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. danes ali v osmini vsem, ki prejmejo sv. z., so pri sv. maši in molijo p. n. sv. o. V nedeljo zadostuje v ta namen biti pri eni sv. maši. 4. Istim kakor 16. dan.

6. **Sreda**, prva v m. **Razgl. Gospodovo**. P. o.: 1. čl. br. N. Lj. G. presv. S. v br. cerkvi; 2. onim, ki nosijo viš. škapulir; 3. čl. r. v. br. v br. cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dob. delo; 4. čl. družbe živ. r. v.; 5. čl. br. za duše v v.; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. družbe sv. Petra Kl., ako obiščejo cerkev in molijo za razš. vere in p. n. sv. o.; 8. istim kakor 16. dan; 9. vsem, ki prejmejo sv. z., molijo po n. sv. o. in opravijo kake nabožne vaje n. č. sv. Jožefu. — V. o.

7. **Četrtek**, prvi v m. P. o. čl. pr. sv. R. T. kakor 1. dan.

10. **Nedelja. Sv. Družina**. P. o. čl. družbe kršč. družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. **Sobota. Sv. Berard in tov.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v žup. cerkvi, kjer ni redovne.

19. **Torek. Br. Bernard**. P. o. istim kakor 16. dan.

23. **Sobota. Marijina zaroka**. P. o. čl. družbe Kršč. družin.

25. **Ponedeljek. Spreobrnjenje sv. Pavla**. P. o. čl. br. preč. S. Mar.

27. **Sreda. Sv. Angela**. Kjer se obhaja god svetnice, p. o. istim kakor 16. dan.

28. **Četrtek. Bl. Odorik**. P. o. istim kakor 16. dan.

29. **Petek. Sv. Francišek Sal.** P. o. za čl. zveze afr. tiska.

30. **Sobota. Sv. Hiacinta**. P. o. kakor 16. dan.

31. **Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.**

¹⁾ P. o. pomeni: popolni odpustek; br. cerkev = bratovska cerkev; v. o. pomeni: vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni: bratovščina; čl. = člani; r. v. = rožni venec; sv. R. T. = sveto Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = zakramenti; sv. obh. = sveto obhajilo; sv. S. J. = sveto Srce Jezusovo; žup. c. = župnijska cerkev; v m. = v mesecu; na č. = na čast.

MR. BAHOVEC

PLANINKA
ZDRAVILNI
ČAJ

Težka zimsko hrana

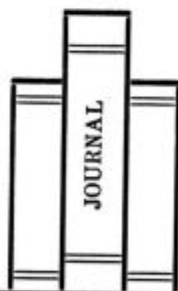
in premalo gibanja sta v zimskem času često vzrok slabe prebave želodca, čestih omotic, zaprtosti in nerednega črevesnega delovanja. Stare bolezni se vsled mraza zopet izraziteje pojavijo: hemoroidi, motnje v želodcu, zaprtje, zastrupljenje, črevesna obolenja, splošno in prehitro debeljenje, glavobol, nespečnost, napetost telesa ter omotica. Posebno zrelejši in starejši osebe so tem nadlogam podvržene.

Planinka čaj-Bahovec čisti ter tako deluje blagodejno na vse telo in na Vaše splošno zdravstveno stanje. Zahtevajte v apotekah in drogerijah izrecno le »Planinka« čaj-Bahovec, ki se ne prodaja odprt, temveč le v zaprtih in plombiranih zavitkih po Din 20'—, polovičnih paketih po Din 12'— in poskusnih vrečicah po Din 3'50. Pišite po brezplačen vzorček proizvajalcu: Apoteka Mr. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg 12.

S. br. 29550/35.

Inserirajte v „Bogoljubu“!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Novo trgovino

na sv. Petra cesti št 30 je otvorila znano
solidna trrdka

F. I. GORIČAR

kjer bo imela špeciialno zalogo platnena
in bombažastega blaga.

Bogata izbira blaga za poročne opreme.

Praktična darila za razne prilike. V delo prevzamemo vse vrste perila, kompletne opreme za neveste, kar izgotovimo solidno po najnižjih cenah. — Da se nova trgovina vpelje, dobi vsak, kdor kuop nad 50'— Din reklamno darilce.

DRUŽINSKA PRATIKA

za leto 1937 s podobo sv. Družine

je še v zalogi in jo lahko dobite v vsaki trgovini v Ljubljani, Mariboru in Celju pa tudi po trgovinah na deželi. Lahko pa pišete ponjo tudi kar v Ljubljano, kjer Vam postreže naša Jugoslovanska knjigarna ali pa trgovina H. Ničman.

Poleg lepe vsebine in naravnost krasnih slik najdete v naši Pratici tudi nagradno uganko, ki Vam obljublja v srečnem slučaju lepo knjižno darilo.

Prepričajte se v ogledalu!

Poglejte prav
natančno zlasti
notranjo stran
spodnjih zob!

To je bolj preprosto kot se vidi. Varujte se pravočasno, tudi če ste bili dozdaj obvarovani od zobnega kamna – te grde rjavkasto črne plasti na zobeh, ki tiči navadno na notranji strani spodnjih zob in opravlja svoje uničevalno delo. Čistite svoje zobe redno s Sargovim Kalodontom. Kajti Sargov Kalodont je edina zobna krema v naši državi, katera vsebuje sulforicinoleat, že neštetokrat preizkušeno sredstvo proti zobnemu kamnu. Z rednim čiščenjem zob s Sargovim Kalodontom se odpravi zobni kamen in se prepreči njegova ponovna tvoritev.

★ **Pozor!** Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV

KALODONT

**PROTI
ZOBNEMU
KAMNU**

DOMAČI IZDELEK